

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE
A VĂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ
PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI
SEDIUL: STR. GENERAL CHR. TEL. No. 9 bis. — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE:

ÎNALȚI PREȘEDINȚI DE ONOARE:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI și A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

PREȘEDINȚI DE ONOARE:

A. MOCSONYI, GH. NEDICI și N. RACOTA

PREȘEDINTE:

CONST. I. C. BRĂTIANU

VICE- PREȘEDINȚI:

Dr. I. COSTINESCU, G-ral G. GÂRLEȘTEANU, C. P. GEORGESCU, I. POP, GH. SCHINA
și ALEX. VASILKO

SECRETAR GENERAL:

Colonel ALEXANDRU DIMITRESCU

MEMBRII CONSILIERI:

General E. BALIF, Dr. I. BEJAN, Dr. EUG. BOTEZAT, I. BRĂTESCU-VOINEȘTI, GR. CARP,
Căpitan EUGEN CĂLUGĂRU, SIMION COMĂRZAN, CORNEL CRĂCIUNESCU, M. DRĂCEA,
HORIA LAZĂR, DIONISIE LINȚIA, N. MANTU, G-ral G. MANU, Prof. Dr. MEȚIANU, Colonel
ALEX. MICU, VALER NEGRILĂ, L. OANEA, PETRE IOAN, Dr. PHILIPOVICZ, G. PLAGINO,
Maior C. ROSETTI BĂLĂNESCU, G-ral SAMSONOVICI, N. SĂULESCU, Maior SCHNEIDER,
SNYDER R., Dr. L. SCUPIEVSCHI, V. V. ȘTEFAN, I. STOICHIȚIA, S. TIPEI, Dr. G. UDRISCHI,
A. VOLOSCIUC, E. WITTING.

JURIUL ARBITRAL ȘI DE CONTENCIOS:

CORNEL CRĂCIUNESCU, LAURENȚIU OANEA, IONEL POP, GH. SCHINA, V. V. ȘTEFAN

COMITETUL DE REDACȚIE AL REVISTEI:

Dr. COSTINESCU, M. DRĂCEA, C. P. GEORGESCU, PETRE IOAN, GH. PLAGINO, IONEL
POP, Maior C. ROSETTI-BĂLĂNESCU, N. SĂULESCU, GH. SCHINA

CENSORI:

CATAFANI V., ȘTEFĂNESCU G., GOLESCU G. A., PĂNOIU ILIE, NEDELCU G.

CONTRIBUTII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la
„Revista Vânătorilor“ în plus și odată pentru totdeauna o taxă
de înscriere în sumă de Lei 200.—

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100
înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de
400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

**Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din
intreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.**

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărașite de
timbre legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 4—6

Incepe

vânătoarea de Epuri !

**Mai mult ca până acum, un
cartuș bun, puternic, cons-
tant SE IMPUNE.**

**Nu încercați cartușe de proveniență
obscură. Desiluzia va fi inevitabilă.**

Cereți cartușe de marcă !

Dar nu vă mulțumiți cu firmă pe cutie, care nu spune nimic. Nu vă mulțumiți nici cu marca pe cartuș, care însemnează exclusiv marca tubului gol, ca de ex.: Piloni, Sellier Bellot, etc. Aceste tuburi le puteți cumpăra goale din comerț și le încărcați incomparabil mai bine și mai conștiincios decât improvizații și așa zișii „fabricanți” care își mulțumesc existența numai toleranței publicului nostru consumator care nu cunoaște, de cele mai multe ori, calitățile elementare ce se cer unui cartuș bun, încărcat cu pulbere fără fum.

**Iată aceste condițiuni esențiale, stabilite de
Congresul dela Nürnberg, al principalilor fabri-
canți de cartușe din Europa :**

1. Viteza alicelor, la **10 metri** de gura țevii, să fie de cel puțin 350 metri pe secundă.

2. Variațiunile la încărcătura de pulbere nu pot fi mai mari, la aceeași mărime de alice, ca maximum 0.02 grame (2 sutimi) dela cartuș la cartuș.

3. Încărcăturile de pulbere trebuie să fie adaptate mărimii alicelor, ele nu pot fi aceleași pentru toate mărimile.

4. Încărcătura de alice va putea varia, dela cartuș la cartuș cu maximum 8 grame.

Iată criteriile de bază ale cartușului bun. Care din aceste condițiuni este îndeplinită de cartușele provenite d la „fabricanții” improvizați de cari vorbim mai sus ?? **Nici una ! Încercarea vă va convinge !**

Altfel stau lucrurile la cartușele produse de „Fabrica Română de Cartușe de vânătoare S. A.” cunoscute și apreciate sub mărcile :

3 stele 2 stele 1 stea Vulpe
fără fum   fără fum   pulbere neagră   pulbere neagră

La aceste cartușe se găsesc întrunite, cu pri-
sosiță, calitățile stabilite de congresul de la
Nürnberg.

1. Viteza alicelor este la cartușele noastre, de 360—370 metri pe secundă. Ținem la dispoziția oricui certificatele „Standurilor de experiențe balistice” din străinătate.

2. Variațiunile **maximale** la încărcăturile de pulbere fără fum din cartușele noastre, sunt de 0,015 grame, adică sub norma stabilită de congres.

3. Încărcăturile noastre de pulbere sunt stabili-
te la standuri cu aparate electrice și au fost adaptate diferitelor categorii de alice, după mă-
rimea acestora.

4. Alicele conținute în cartușele noastre, în ceea ce privește greutatea lor, depășesc cu mult prevederile congresului fabricanților din Europa, de oarece nu numai greutatea, dar chiar **numărul alicelor** din cartușele noastre este identic la toate bucățile de aceeași categorie, la mărimile dela 3 mm. până la 6 mm.

La alice mai mici variațiuni de 3—4 alice (la cele câteva sute conținute în cartuș) sunt tole-
ranța maximală admisă de conducerea tehnică a
fabricii noastre.

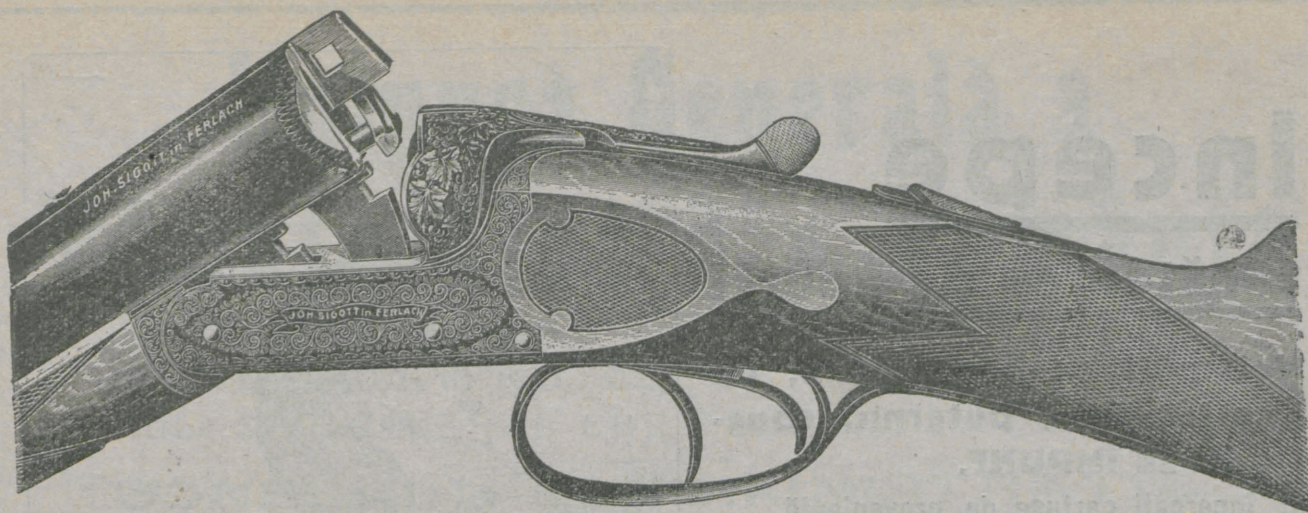
Acestea sunt fapte controlabile de oricine și dacă se mai adaugă și calitatea excepțională a fulminantului din capsele tuburilor noastre, apare ca evidentă **necesitatea imperioasă** ca vânătorul, în interesul propriu și în interesul uciderii rapide și fără chinuri a vânatului, să ceară pretutindeni, fără ezitare și fără a admite argumentele unor comercianți nepricepuți sau interesați, să li se vândă exclusiv mărcile numite mai sus, ale

**Fabricii Române de Cartușe
de vânătoare S. A.**

din

București, Soseaua Ștefan cel Mare 45

FABRICA DE ARME DE PRECIZIE IOHANN SIGOTT

FERLACH IN KARNTEN AUSTRIA

Oferă armele sale superioare Model 1933 care se disting
prin construcție elegantă și precisă, prin cumpăneală
perfectă, prin superioritate balistică. Premiate cu cele
mai înalte distincții în țară și străinătate.

— „Grand Prix and Gold Medall“ Londra 1931 —

Atrage atențiunea deosebită asupra armelor sale :

Drilling-Hammerless, Express-Hammerless cu
două țevi

(pentru cartușe de înaltă viteză 7×65 sau Magnum 8×60) cu lunetă montată după dorință

Puști Hammerless și cu cocoașe. Carabine cu
repetiție

CATALOGUL ILUSTRAT SE TRIMITE DE LA FABRICA DUPA CERERE GRATUIT

Comenzile se pot face prin Uniunea Generală a Vânătorilor (Str. G-ral Tell, 9 bis)

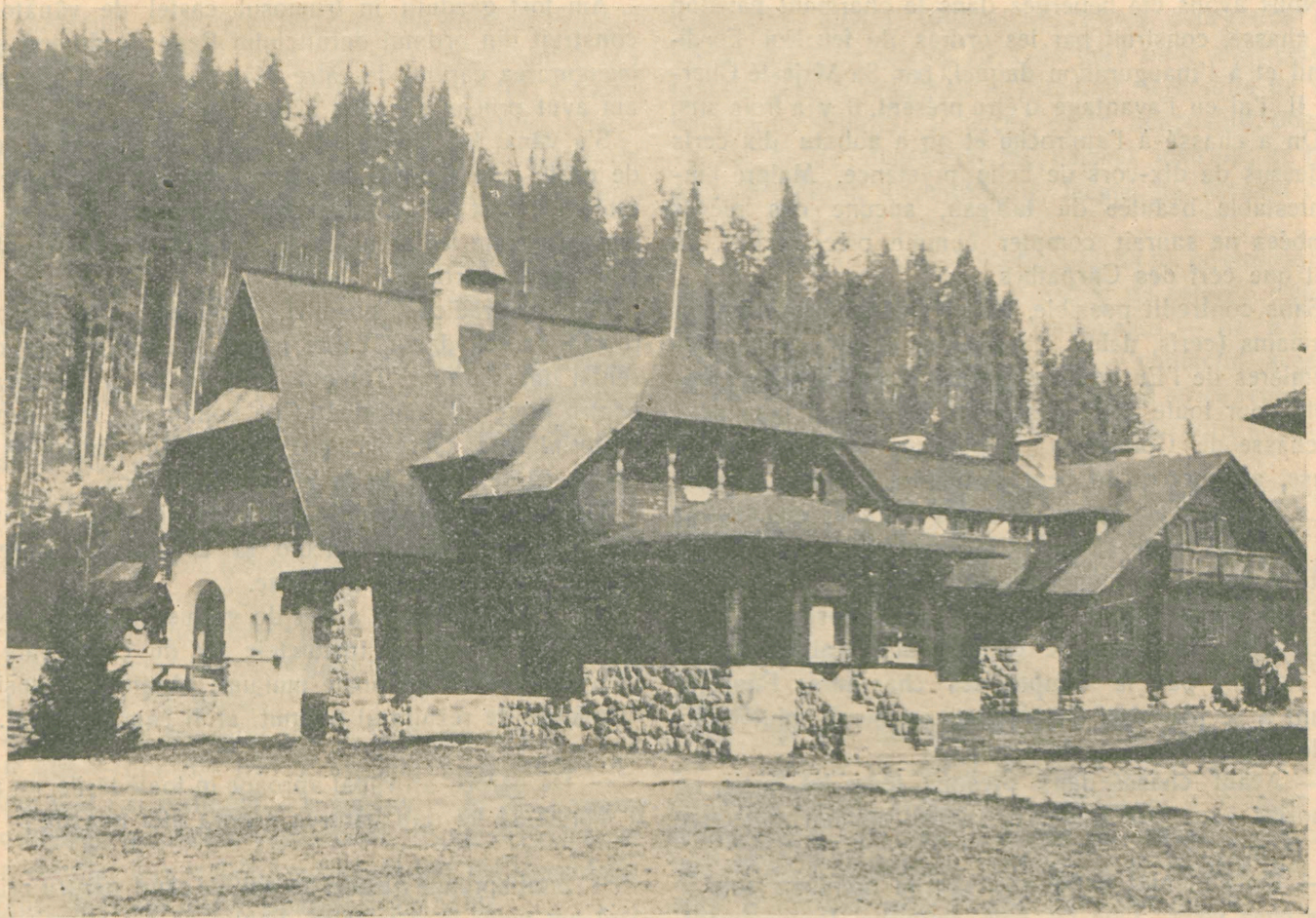
Către Vânătorii din România

Nu numai specialist în construcție de arme, dar în acelaș timp vânător pasionat, practicând cu deosebire în ținuturile românești, mi-am dat toate silințele să studiez condițiunile cele mai potrivite pentru a putea satisface orice cerere a vânătorilor români.

Dau garanție că armele furnizate de mine în România sunt fabricate din material de prima calitate și totuși cu prețurile cele mai avantajoase.

IOHANN SIGOTT

O VEDERE A CASTELULUI DE VÂNĂTOARE DIN GURGHIU

Une interview prise a Mr. Maxime Ducrocq Un interview luat D-lui Maxime Ducrocq

Ayant eu vent de la présence en Roumanie de l'illustre chasseur, qu'est Mr. Maxime Ducrocq, Président du Conseil International de la Chasse et du St. Hubert Club de France, qui venait de prendre part comme invité de Sa Majesté le Roi à la chasse Royale dans les Carpathes de Gourghiou, j'ai guêté son passage à Bucarest pour se rendre en Bulgarie et je lui ai sollicité une interview. Elle me fut accordée de la manière la plus courtoise et cordiale en même temps.

J'en présente la teneur aux lecteurs de la „Revista Vânătorilor“.

— Voudriez vous me communiquer les impressions que vous emportez de la chasse Royale, ou vous venez de participer ?

— Ce n'est pas la première fois que j'ai eu l'honneur d'être invité par S. M. Le Roi à prendre part à Ses chasses ; il est donc tout naturel que mon admiration et mon dévouement à Sa Majesté soient tout acquises, ayant eu l'occasion de passer maintes journées de chasse dans Son entourage, où le protocole est remplacé par une franche camaraderie.

Je ne puis passer sous silence l'impression de charme, dont j'ai été pénétré dès le premier abord, par la haute personnalité de Sa Majesté Le Roi de Jougo-Slavie, beaufrère et invité du Roi Charles II.

Aflând despre prezența în România a ilustrului vânător, ce este d-l Maxime Ducrocq, Președintele Consiliului Internațional al Vânătoarei și a Saint Hubert Club de France, care tocmai luase parte ca invitat al Majestății Sale Regelui la vânătoarea regală din Carpații Gurghiului, am pândit trecerea sa prin București pentru a merge în Bulgaria și i-am solicitat un interview. Acesta mi-a fost acordat în chipul cel mai curtenitor și cordial în acelaș timp.

Prezint conținutul lui cetitorilor Revistei Vânătorilor :

— Binevoiți a-mi comunica impresiunile ce duceți cu dv. dela vânătoarea Regală la care a-ți participat ?

— Nu-i întâia oară că am onoarea de a fi invitat de către M. S. Regele spre a lua parte la vânătorile Sale ; este deci foarte firesc ca să fiu pătruns de admirație și devotament pentru Majestatea Sa, având ocaziunea de a petrece zile întregi de vânătoare în anturajul Său, unde protocolul este înlocuit printr'o francă camaraderie.

Nu pot trece sub tăcere impresiunea fermecătoare de care am fost pătruns din primul moment prin înalta personalitate a Majestății Sale Regele Jugoslaviei, cumnat și invitat al Regelui Carol II.

Nous avons été hébergés dans le charmant pavillon de chasse, construit par les ordres du feu Roi Ferdinand et à l'inauguration duquel, par Sa Majesté Charles II, j'ai eu l'avantage d'être présent, il y a trois ans.

On a chassé à l'approche et on a abbatu dix cerfs audessus de dix-cors de belle prestance. Malgré l'incontestable beauté du tableau, aucune des pièces tombées ne saurait compter comme pièce-record, en tant que cerf des Carpathes.

Sans contredit possible, les cervidées des Carpathes roumains (cerfs, daims, chamois et chevreuils) sont les premières de l'Europe. Le tableau réalisé serait mémorable pour toute autre chasse du Continent, mais pour la chasse de Gourghiou, je puis en connaissance de cause, affirmer qu'on peut s'attendre à mieux encore.

Le temps a été splendide; des journées ensoleillées ont favorisé notre séjour et le spectacle grandiose de cette riche nature montagnaise. Mais . . . vous savez que par un tel temps, la fougue amoureuse des cerfs fléchit, leurs instincts de conservation s'aiguisent, ce qui ne fait pas le compte des chasseurs. Pourtant quant à se plaindre du résultat, on serait plutôt difficile.

— Ayant chassé dans presque tous les pays, ne voudriez vous pas émettre votre opinion objective sur le nôtre ?

— Voilà bientôt trente ans que la première fois je vins chez vous. Que j'y sois retourné fréquemment, c'est vous donner une réponse péremptoire sur le pouvoir d'attraction que votre beau pays puisse exercer sur un étranger, aux débuts de ses pérégrinations. Depuis de longues années je ne compte plus pour étranger, mais pour un ami, qui chaque année est pris d'une vraie nostalgie à venir revoir ce pays de rêve du touriste et du chasseur.

Sans esprit de critique, mais en vrai ami, je trouve que vous manquez à un devoir dû à votre pays, celui de le faire connaître au monde cultivé par une propagande étendue et assidue. Par le temps qui court, maintes pays, loin de posséder les motifs d'attraction du vôtre, réussissent néanmoins par la publicité à attirer une multitude de visiteurs de marque, qui par la force des choses deviennent par la suite des amis.

Mais ce n'est pas à moi de vous indiquer le chemin à suivre, je me résume à vous donner un témoignage sincère de ma pleine satisfaction que j'ai emporté de chaque séjour passé en Roumanie, devenue pour moi une seconde Patrie.

— Quel pronostic faites vous pour l'avenir de notre gros gibier ?

— Quelle belle richesse vous possédez ! Les conditions naturelles sont favorables, pour que votre gibier noble se maintienne à la hauteur de sa renommée bien méritée, pourvu que l'intervention humaine dans le sens de la protection et de la sélection, compense de manière rationnelle, l'empiètement de la même intervention à l'encontre du jeu libre de la nature.

A cette occasion je me pose la question, — indéchiffrable pour moi-pourquoi on s'évertue chez vous de refuser la vente à la pièce (l'Abschuss allemand)

Am fost găzduiți în frumosul castel de vânătoare, construit din ordinul defunctului Rege Ferdinand și la inaugurarea căruia, de către Majestatea Sa Carol al II, am avut prilejul să asist acum trei ani.

S'a vânat la „Boncănit“ și s'au doborât zece cerbi de peste zece ramuri, de statură chipeșă. Cu toate că tabloul a fost de incontestabilă frumusețe, nici una din piesele căzute nu ar putea fi socotită ca record, când e vorba de cerbi din Carpați.

• Fără contradicție posibilă, cervideele din Carpații români (cerbi, dama, capre negre și căpriori) sunt cele dintâi din Europa. Tabloul realizat ar fi memorabil pentru orice alt teritoriu de pe continent, însă pentru teritoriul dela Gurghiu, pot afirma în cunoștință de cauză, că se putea conta pe mai bine încă.

Timpul a fost splendid, zile pline de soare au favorizat dănuirea noastră acolo și spectacolul măreț a acestei bogate naturi muntoase.

Dar... știți că pe o astfel de vreme, avântul amoros al cerbilor se moaie, instinctele lor de conservare se ascuțesc, ceea ce nu poate mulțumi vânătorii. Totuși, a se plânge de rezultatul obținut, ar fi cam exagerat.

— De oarece ați vânat aproape în toate țările, nu a-ți fi dispus să vă dați părerea asupra alei noastre ?

— Sunt aproape treizeci de ani, de când pentru prima oară am venit la d-voastră. Faptul că am revenit adeseori, vă dă răspunsul hotărâtor despre puterea de atracțiune ce frumoasa voastră țară poate să exercite asupra unui străin la începutul peregrinațiilor sale. De mulți ani eu nu mă mai socot străin, ci prieten, care în fiecare an este cuprins de o adevărată nostalgie de a reveni să vadă această țară de vis a turistului și a vânătorului.

Fără spirit de critică, ci ca adevărat prieten, găsesc că lipsiți dela o datorie față de țara voastră, cea de a o face cunoscută lumii cultivate, printr'o propagandă întinsă și neșovăelnică. Pe vremurile de azi multe alte țări, departe de a poseda motive de atracțiune ca a voastră, reușesc totuși prin publicitate de a atrage o mulțime de vizitatori de seamă, cari prin forța împrejurărilor devin apoi prieteni.

— Ce pronostic faceți asupra viitorului vânatului nostru mare ?

— Frumoasă bogăție aveți ! Condițiunile naturale sunt favorabile pentru ca vânatul vostru nobil să se mențină la înălțimea renumelui său meritat, cu condițiunea ca intervenția omenească în sensul ocrotirii și a selecțiunii să compenseze în mod rațional, încălcarea aceleiași intervențiuni împotriva jocului liber al naturii.

Cu această ocaziune îmi pun întrebarea — de nedeslegat pentru mine — de ce vă încăpăținați de a refuza vinderea vânatului cu bucata (Abschuss-ul german)

aux chasseurs étrangers, amateurs de trophées cynégétiques de Roumanie? Bien entendu qu'accéder à ces demandes, avant d'avoir organisé et doté les terrains de chasse avec routes d'accès, sentiers, abris, observatoires et surtout de gardes-chasse stylés, serait de mauvaise politique. Les investitions faites dans cette voie, ont un rendement assuré.

Mais outre le côté économique, n'ignorons pas que l'étranger, qui présente une telle demande, est chez lui généralement un personnage de marque — si ce n'était que par le fait d'être pour le moins riche — le contact de ces personnes avec votre pays ne saura-t aucunement nuire à votre réputation, souvent faussement endommagée par vos détracteurs.

Combien de fois n'ai je eu l'occasion de détromper des gens de différents pays, qui s'imaginaient la Roumanie comme un coin fabuleux du continent, à population rébarbative, esclave d'une caste abusive et indolente, dont l'équivalent ne pouvait se trouver que sous d'autres latitudes, ou pour le moins dans d'autres temps révolus dans l'histoire du passé.

J'ai encore le souvenir vif de la Roumanie d'il y a trente ans — qui dès lors était déjà bien attrayante, preuve que j'ai continué à y revenir — je la compare avec l'image qu'offre la Roumanie d'aujourd'hui et je vous certifie, que le bond en avant fait par vous dans ce laps de temps est vraiment stupéfiant.

Pourtant si on prenait au mot l'avalanche de critiques acèrbes que vous vous lancez réciproquement par la canal de votre presse de parti, on serait tenté d'y prêter crédit, car tout le mal débité sur vous par vos ennemis, est puisé dans vos propres publications, bien entendu assaisonné d'une sauce adéquate à la circonstance.

Pour être connus sous votre aspect réel, qui est des plus favorables, ne tarissez pas de faire de la propagande, encore de la propagande.

En présentant mes souhaits de bon voyage au grand camarade, et en le remerciant pour son intarissable bienveillance, i'ai pris mon congé tout en me serrant na propre dextre d'avoir eu cette lumineuse inspiration. Car si pour les lecteurs de „Revista Vânătorilor“ je puis procurer des choses qui ne saurait que les intéresser, personnellement je gagne de pouvoir classer, parmi les figures d'admiration pour mon intime „Moi“, celle de mon interlocuteur d'une heure: Mr. Maxime Ducrocq.

vânătorilor străini, doritori de trofee cynegetice din România? Bine înțeles că a da curs unor atari cereri, înainte de a fi organizat și înzestrat terenurile de vânătoare cu drumuri de acces, cărări, adăposturi, observatorii și cu deosebire cu paznici instruiți, ar fi o proastă politică. Investițiunile făcute pe această cale au un randament asigurat.

Dar în afară de partea economică, să nu ne cunoaștem că străinul, care prezintă o astfel de cerere, este la dânsul acasă îndeobște un personagiu — de n'ar fi decât prin faptul că este bogat — contactul acestor persoane cu țara voastră, n'ar putea să strice reputației d-voastră, adesea falș întunecată de bârfitorii voștri.

De câte ori n'am avut prilej de a schimba părerea oamenilor din diverse țări, cari își închipuiau România ca un colț fabulos al continentului, cu populație cârtoare, sclavă a unei caste abuzive și leneșe, a cărei asemuire nu s'ar putea găsi decât sub alte latitudini, sau cel puțin în alte vremuri, trecute în istoria îndepărtată.

Am încă vie amintirea Rămâniei de acum treizeci de ani — care de pe atunci încă era foarte atrăgătoare, ca probă că am continuat a reveni — o compar cu înfățișarea ce prezintă România de astăzi, și vă certific că săritura înainte, pe care a-ți făcut-o d-v. în acest scurt timp este cu adevărat uluitoare.

Totuși dacă s'ar lua drept literă de evanghelie popoul de critice veninoase, ce vă aruncați reciproc prin canalul presei de partid, oricine ar fi ispitit să le dea crezare, căci tot răul ce se debitează pe socoteala voastră de către neprieteni își are izvorul în propriile voastre publicațiuni, bineînțeles gătit cu un sos potrivit împrejurărilor.

Pentru a fi cunoscuți sub aspectul vostru adevărat, care este dintre cele mai de laudă, nu pregetați de a face propagandă și iarăși propagandă.

Făcând urările mele de drum bun marelui camarad și mulțumindu-i pentru nesecata sa bunăvoință, mi-am luat rămas bun stringându-mi propria dextră de a fi avut o atât de bună inspirație. Căci dacă pentru cetitorii Revistei Vânătorilor sunt în măsură de a le procura lucruri ce nu pot decât să-i intereseze, personal câștig de a putea să clasez printre chipurile de admirare ale intimului meu „Eu“, pe acea a interlocutorului de o oră: Domnul Maxime Ducrocq.

EUGENIU CRAIOVEANU

*Suveranii și suitele în fața portalului Castelului de vânătoare.
In primul plan M. Sa Regele Carol, Regina Marioara, Regele
Alexandru și A. S. R. Principele de Hohenzolern.*

Episoade vânătoarești din trecut

Culegere din memoriile (în franceză) Principelui Nicolae Șuțu (1798—1871)

Am părăsit țara în 1821, fugind în fața turcilor, cari veneau să reprime crunt eteria. După multe peri-peții familia noastră reuși să se stabilească la Brașov.

Aci începu de fapt cariera mea cinegetică, continuată mai bine de treizeci de ani, mereu cu plăcere, dacă nu cu acelaș succes. Nu socotesc că focurile de învățătură trase în Muntenia, nici prima prepeliță împușcată la Halki, să fi născut focul sacru al vânătorului în mine, foc care arde încă și azi, când toate celelalte s'au stins.

Această patimă tot atât de dulce poetului, pe cât de prielnică sănătății, care înalță cugetul și desăvârșește însușirile trupești, care ne pune față în față cu natura mângâindu-ne de nimicniciile pământești, care ne

înmlădie și ne întărește, obișnuindu-ne cu întâmplările atât de schimbăcioase ale vânătoarei, această patimă în fine, pe care sufletul nostru continuă a o resimți chiar și atunci, când neputințele bătrâneții nu ne îngăduie de a o mai îndeplini.

Vânătoarea mi-a procurat cele mai frumoase zile ale vieții mele!

Primele vânători cu adevărat le-am făcut la Brașov. Brașovul este așezat la îmbinarea a două șiruri de munți, cari mărginesc o imensă câmpie udată de două râuri. Pe lanurile cultivate ale acestei câmpii, unde mișuna vânatul, împușcam prepelițe, potârniche, iepuri, rațe și becajine. Vânătorile ne prilejuiau o sumedenie de

M. S. Regele Alexandru în costum de turist.

plăceri și ne aduceau mai totdeauna o recoltă fabuloasă.

Grupul nostru vânătorec era format de noi cinci frați, — toți mai mult sau mai puțin brânzoi, — vărul nostru Al. Racoviță și un vechiu vânător al casei noastre cu numele de Mario, braconier de prin împrejurimile Constantinopolului, aciuit pe lângă familia mea.

În sezonul prepelițelor, ne despărțeam la eșirea din oraș, pentru a bate câmpurile, ce se întind înaintea Brașovului cât vezi cu ochii, dându-ne întâlnire la amiază în fața unei mici ferme pe malul pâraului numit Zeiden, dacă nu mă 'nșel. Acolo ne informam asupra cârdurilor de potârniche, care erau numeroase. Vai de cârdul peste care dam, căci până spre seară era nimic.

Printre brânzoi localii cari ne însoțeau adesea, trebuie să menționez pe M., decanul nostru la studii, camarad vesel și duhliu, dar distrat așa cum sunt de obicei firile prea vioae. Incurcă lume la vânat, compensa această

meteahmă printr'o veselie scânteietoare de spirit și o artă deosebită de a da chiar întâmplărilor celor mai neplăcute o înfățișare comică, cea ce-l ridica la rangul unui element neprețuit a grupului nostru. La o goană cu copoi M. așteaptă în țiuțoare cu pușca alături bătând tabachera ca să ia o priză, când un iepure vine în goană, gata să-i cadă în brațe. M. întinde mâna, înhață pușca, sloboade fără a ochi ambele focuri și o ia la goană după iepure, țipând cât îl ținea gura: l'am lovit în cap, l'am lovit în cap!

Cum nu putea să ajungă în goană iepurele sănătos de toate măduarele, M. se întoarse între noi, ținând morțiș că l'a lovit în cap. După câteva momente observăm că M. se îngălbenește la față și începe a icni a vomare. Ce se 'ntâmplase? În graba de a apuca pușca, având priza de tabac între degete, o bogase în gură și o înghițișe.

Râsul nebun, care-l apucă puse capăt greței, iar culorile-i reveniră în obraz. Fără întrebările noastre, cama-

radul s'ar fi îmbolnăvit de-abinele, nedându-și seama de gestul făcut, deci de pricina revoltei sale stomacale.

Obârșia tuturor cânilor noștri era un prea frumos „epagneul” și o jevră de căfea brașoveană.

Din această familie canină au eșit unele exemplare cari posedau calități cu adevărat deosebite, astfel „Leu” al meu era neîntrecut ca nas, inteligență și supunere. Îl dădusem lui Mario să-l dreseze; după o singură zi de aplicare pe teren, îmi spuse că pot vâna cu el fără grijă. Timp de 12 ani am constatat că Leu poseda neprețuita însușire, pe care mulți din cei mai renumiți câini nu o au, adică conștiința că lucrează pentru stăpânul său, nici de cum pentru mulțumirea instinctului propriu.

Cu cât eram mai depărtat de el, cu atât lua toate precauțiunile ca să nu stârnească vâna înaintea de vreme, cu atât aretul lui era mai de la distanță; Dacă mă apropiam, rămânea nemișcat, trăgea numai cu coada ochiului la mine cu o expresie de întrebare bine definită. Mi s'a întâmplat adesea să încarc liniștit ambele țevi, fără ca Leu să-și schimbe poziția de aret, La rațe neputând urmări piesa după miros, îndrepta ochii spre mine și pornea în not după semnele ce-i făceam eu de pe mal cu mâna.

În mijlocul acestei societăți de tineri, ocupați cu vânatoarea și cu mânăuirea armelor, fără de a fi pătrunși de prevederea ce ar fi trebuit să avem, adesea s'a întâmplat că din cercul nostru să se sloboadă câte un foc de armă, așa ca din senin.

Din fericire asemenea copilării nu au dat naștere la accidente cu urmări grave, totuși ele au făcut asupra-mi impresie adâncă. Pentru a ilustra ce urmări poate avea ușurința mânăuirei armelor, istorisesc un mic episod: Pe la 1822 sistemul capselor nu era încă inventat, sau cel puțin nu era încă răspândit. Aveam o pereche de pistoale cu cremene, cari fiind de mult încărcate, dădui ordin servitorului să le descarce și să le curețe, ceace și făcu. Seara ne strânserăm în camera mea și pistoalele trecură din mână în mână. Propun un simulacru de duel, eu iau un pistol și tânărul boier muntean Florescu pe al doilea. Ne așezăm față în față, la comandă ridicăm cocoșele, eu trag de trăgaci, pe când Florescu în loc să trăagă lasă arma în jos. De ce nu țrăgi îi zie eu? -- El răspunde: Tata, mare vânător, m'a pus să jur, că în viața mea să nu trag vreodată către om, chiar cu arma goală. În urmă unul din tineri examinând pistoalele, constată că acela ce fusese în mâna lui Florescu era încărcat.

Întâmplarea fericită sau providența au făcut ca pistolul încărcat să cadă în mâna lui Florescu, și că în acelaș timp aeesta să fi făcut acel jurământ solemn, alfel sau eu îl omoram pe el sau el pe mine, căci distanța între noi era doar de opt pași.

Lecția aceasta mi-a servit și în decursul anilor: cu cât am fost mai prevăzător, cu atât m'am convins că nici odată nu ești în destul.

Moldova e plină de vânat de toate felurile, cu toate că

nu e ocrotit nici prin regulamente, nici de paznici speciali.

Dela Haleuca la malurile Dunărei, dela Comănești la Prut, munții și văile, pădurile și câmpiile oferă vânătorului toate felurile de vânat cu păr și pene cunoscute în Europa.

Șirul Carpaților, care mărginește frontiera Austriei, este locuit de urși, mistreți și Cerbi; pe unele culmi se găsește și capre negre;

Cocoșii de munte și cei de mesteacăm ca și ieruncile mișună în pădurile de brad și de mesteacăm de dincolo de Siret;

Căprioarele sunt peste tot numeroase, până în apropierea lașilor.;

Dropia și spurcaciul se țin mai cu deosebire în câmpiile și costișele golașe de la miază-zi;

Potârnichea cenușie și iepurile se găsesc peste tot; Lupul, vulpea și bursucul sunt foarte răspândiți;

Prepelița vine primăvara și pleacă abia toamna spre Octombrie;

Sitarul poate fi vânat de două ori pe an când este în trecere;

Apoi bălțile și lacurile sunt bogat populate de becaține găinușe de baltă, pescăruși, rațe, leșițe, găște, lebede și o multime de alte păsări de apă.

Vânatoarea par-force a fost — după cât știu — din toate timpurile necunoscută în Moldova: fiarăle se găsesc aci numai în stare sălbatecă, ele nu suut prinse în țarcuri nici aduse pe teren în cuști.

De altfel, cu rizicul de a jigni simțimintele marilor vânători de par-force, mărturisesc că în această modă aristocrată, eu nu descopăr alta decât arta picherilor, renumele haitei de câini, calitatea cailor, îndrăzneala călăreților, știința lor de a sufla în trâmbiță și pe deasupra tuturor o strașnică poftă de mâncare după cursă. Liber de a numi un astfel de sport vânatoarea, numai că eu în toată afacerea nu văd vre-un vânător! Eu, întrucât mă privește, nu înțeleg vânatoarea de cât atunci când insul iea parte directă și principia la acțiunea de a vâna. De aceia n'am aflat nici odată vreo plăcere la vânatoare cu ogari sau cu șoimi, ambele obișnuite în Moldova în mică măsură și mergând spre dispariție. Țara e atât de accidentală încât vânarea cu ogari e cu neputință în cele mai multe regiuni; pe când vânatoarea la prepelițe cu șoimul este o barbarie, ce și-o îngădue încă câte un amator, lacom de ași indetula cămara de alimente.

Oare aceștia vânează, sau numai privesc cum vânatul cade pradă iușelei câinelui, sau înăscutei rapacități a pasărei de pradă, ceace — dacă judec după mine — ar trebui să desguste pe un adevărat vânător.

Ce plăcere e în stare să egaleze încântarea vânătorului pasionat, care însoțit de un câine bun, se infundă în singurătatea spațiilor, ce natura i le deschide, simte farmecul ce ea-l răspândește în zorii zilei sau în amurg.

Când m'am mutat în Moldova (1827) vânatoarea la picior era rare ori practică. Se vâna iepurele cu copoi iar vânatul mare cu hăitași. Eu și încă vreo trei străini am fost cei dintâi, cari am cutreerat împrejurimile lașilor cu prepelicarul. Nu voi uita cât voi trăi zilele fericite ce mi-a fost dat să petrec la vânatoare în această epocă a vieții mele.

M. S. Regina Mărioara și A. S. R. Princ. de Hohenzollern îndrumându-se spre terenul de vânătoare.

Lacul Cristești, așezat la o poștă de Iași, mișuna de felurite păsări aquatice: Lebăda, găscă sălbatecă, bătlanul, găinușa, pescăruși și rațe de toate speciile se găseau în număr nemărginit. De cu seară ne arvuneam lotcile, scobite de obicei dintr'un trunchiu de arbore și comandam pescarului respectiv să ne deștepte cu două ceasuri înainte de răsăritul soarelui, deoarece zorile trebuia să ne găsească la locul de pândă.

După revizia armelor și pregătirea mâncărei, mai toată noaptea era o întrecere de farse și de anecdote; ici colo apucam să moșăim câte puțin. De cum se auzeau pașii pescarilor, eram în picioare, îmbrăcam haine mai groase, luam armele la umăr, munițiile și merindele la spinare și o porneam la drum băjbâind pe întineric până la locul unde lotcile erau legate la mal. În fiecare lotcă nu încăpea decât un singur vânător, așezat turcește în fund pe o pală de fân, pe când pescarul cu o singură lopată, imprima luntriței o mișcare șerpuitoare de înaintare prin desimea stufurilor, până ce fiecare ajungea la luminiș în ascunzișul de pândă, care-i era destinat.

Când cerul începe a se lumina în zarea din spre răsărit, liniștea colfului nostru pierdut de lume este întretăiată când de un măcăit, când de un fluerat sau un găgăit discret al unei vietăți ce se deșteaptă.

Soarele încă ascuns, roșește zarea și înaintea ochilor începi a vedea luciul ca de oglindă al apei, care pare nemărginit, căci vederea nu pătrunde decât cu măsură ceața ușoară de Septembrie, care se ridică din ape.

Raza stăpânitorului ceresc al zilei soarbe domol vălul

străveziu și dă măreție priveliștei, mărginită în depărtare de desișul stufărișului.

Trei lebede lunecă maiestos pe luciul apei, iar jocul mirajului le dă infățișare de caice albe mănate încet de boarea dimineții. Le-am privit îndelung până le-am pierdut din ochi, fără a turbura cu un foc de pușcă priveliștea nespus de frumoasă, ca toate acele priveliști, la închegarea cărora armonia divină a firei este singurul regisor.

Curând o primă detunătură ridică de pe suprafața apei stoluri de păsări, care săgetează aerul scoțând țipete de spaimă. După ce s'au învățit câteva clipe, ele se lasă de preferință în luminișuri. Și acum încep din toate ungherele răbufnirile armelor, pe când bieteles păsări dau busna dela un pușcaș la altul. Când un cârd se lasă pe apă în bătaia puștei cauți să iei în linie trei-patru și faci adesea lovituri bune. Multe bucăți însă sunt pierdute, căci dacă pasărea nu e lovită mortal, ea se furișează în pădurea de trestie, de unde nu mai e chip de scos, sau se scufundă se agață de ierburi și moare sub apă.

Pe vremuri tabloul unei asemenea vânătoare la Cristești era de cel puțin o sută de rațe, la patru puști, până spre amiază. De atunci, recolta a mers descrescând, căci pescarii văzând izbânda noastră și-au făcut rost de puști, astfel că ei fiind mereu pe baltă, îndelnicindu-se pe lângă pescuit și cu vânătoarea, numărul păsărilor s'a împuținat și apoi s'au învățat și ele să se ferească de om.

... ..

Să ne mutăm acum dela balta Cristești la crestele Carpaților, în pădurile de munte dela Slatina și Rișca dela comedie la drama spectaculoasă.

Aci scenele mărețe ale naturei se înfățișează vânătorului în toată maiestatea lor. De pe coastele, uriașe, de pe piscurile care săgetează norii, un orizont nemăsurat, văi imense, două sute de hăitași, o sută de vânători, căruțe, merinde, carabine cu glonț în locul flintelor, iată tabloul ce se desfășoară și însuflețește pe un admirator al naturei, înainte de a-și juca rolul în peripețiile palpitate ale vânătoarei.

Vânătorii urcă pe poteci prăpăstioase la creasta în formă de semilună a șirului, pe când hăitașii fac un jung ocol, pentru a cuprinde două sau trei văi, ce duc

la vânătoare, totuși nu mă pot lecu de o sguduitură adâncă ce-mi provoacă primul foc de pușcă într'o goană, mai cu seamă dacă este tras în apropiere. Bufniturile se urmează, caprele înspăimântate trec făcând sărituri grozave; lupul urmează în galop, cu botul căscat ochii înflăcărați, cade și mușcă pământul cu furie; iepurele zăpăcit, se duce, se întoarce, nu e luat în seamă decât atunci, când vânatul mare a trecut. Dacă în goană apare un urs sau un mistreț, afacerea devine mai arzătoare, urmărirea mai vajnică și izbânda mai glorioasă.

În sfârșit bătaiașii au ajuns în linia pușcașilor și unii și alți se îndreaptă spre un punct unde se aude sunând cornul de raliare. Produsul bătaii este înșiruit, pe când fiecare istorisește episoadele, la cari a fost martor sau

Scenă de vânătoare. de la 1782. (după un tablou contimporan)

spre culme. Vânătorii își ocupă tăcuți locurile în linie și așteaptă câteodată unul sau două ceasuri, pentru ca hăitașii să ajungă pe frontul de unde pornește goana.

Câtă solemnitate în așteptare și în asemenea cadru! Întăiul strigăt venit din depărtare produce o comoțiune electrică pe toată linia trăgătorilor: fiecare ridică cocoșele, ia poziție potrivită și înfige privirea cercetătoare cât poate pătrunde înainte. Liniștea cea mai desăvârșită domnește pe creastă: Săritura unei vervețe, foșnetul unei frunze care cade, sborul unei păsări face să svâcnească multe inimi. Lătratul a trei patru câini, sloboziți în bătaie, ajunge din când în când la ureche și-ți vestește prezența unei lighioane, fără să poți să-ți dai seama de ce speță este. Lătratul se apropie; toate simțurile-ți sunt întărite de așteptare, emoțiune firească, care e premărgătoare ori cărei probabilități de surprindere, dar care la vânător este atât de puternică cum numai vânătorilor e dat să o simtă. Un foc de pușcă a bufnit în pădure. Sunt vechiu vânător, vârsta și experiența m'au pregătit să-mi păstrez sângele rece

actor, se face planul goanei următoare și jocul reîncepe. Seara se alege o poiană, unde toți se așează roată, se dă foc la brazi doborâți sau chiar în picioare, cari luminează și încălzesc bivuacul și slujesc totodată la frigerea câtorva capre pentru masa de seară. Ne învelim cât mai bine și cu spatele încălzit de dogoreală focului, întărit până dimineața, adormim răpuși de oste-neala zilei, visând la minunății vânătoarești.

Recolta unor asemeni vânători pe timp de o săptămână era cam de 50—60 căprioare, 1—2 cerbi și câteva sute de iepuri.

Vânătoarea de urși se face de pe la începutul lui Septembrie până la căderea zăpezii. Comănești este una din regiunile unde fără greș se găsesc totdeauna urși, mistreți și cerbi, iar căprioarele mișună pe aci ca iepurii în câmpie.

Trebuie să mărturisesc vina sau complicitatea, cu cea mai mare parte din confrăți întru vânătoare, de a fi vânat în epocile de reproducere a animalelor, cu deo-

se bire prepelițe, la sosirea lor primăvara. Este de osândit, dar este și așa de frumos. Incepi a raționa cu tot felul de sofisme, ca să-ți ușurezi conștiința, ce te mustră că înfrânți legile naturii, care a consfințit primăvara ca timp destinat misterului reproducerii păsărilor!

Dacă n-oi fi eu are să fie un altul!

Și apoi prepelița, ce e drept face cuib pe la noi, dar e totuși pasăre trecătoare; cârsteii barem n'au nici o scuză, arare-ori face cuibul la noi, pela mijlocul lui lunie pleacă, rămânând în urmă câte un leneș ascuns în ierburi!

Inchipuiască-și cineva ce fericire te cuprinde într'un amurg de Mai, când cu pușca la mână, însoțit de câinele tău, hoinărești într'una din încântătoarele văi, atât de numeroase, călcând covorul ei de iarbă întretăiat de pâlcuri de flori, de boschete sau de coline împădurite.

O liniște solemnă domnește în aerul călduț care te înconjoară și care pare că prezidează opera de renaștere a firei, liniște neturburată decât de concertul armonios modulat de tot ce este viu în această singurătate: cântecul melodios al privighetoarei, flueratul unei mierle, gunguritul turturelei te înduioșează, pe când bătaia pitpalacului și cârâitul strident al cârsteiului te provoacă din toate părțile.

Dacă m'ași întinde mai mult asupra capitolului vânătoarei, câte anecdote n'ași avea de istorisit, reamintindu-mi excursiile făcute în numeroasă tovărășie, petrecerea în adăposturi la voia soartei și în cari veselie era cu atât mai mare, cu cât ele erau mai păcătoase.

Ce deosebiri de firi printre camarazi, cari se arată nemascate de convențiile sociale, ce varietate de întâmplări, de emoțiuni, de plăceri, cari nuanțează viața de vânător. Ce găzduire: Odată într'un palat cu saloane somptuoase; altă-dată într'o șură a vreunui han și câteodată vârâți ca șoarecii învredunțat stog de fân.

Nota Redacției. Nu am extras decât crâmpie din istorisirile de vânătoare, cari formează un capitol a memoriilor Principelui Nicolae Suțu, mare Logofăt al Moldovei. Fiu al Domnitorului Alexandru Suțu și luând parte activă în desfășurarea evenimentelor istorice ale Moldovei, în decurs de atâtea decenii, ale secolului trecut, memoriile sale ne dau o imagine originală, vie, sinceră, plină de învățăminte asupra vieții sociale și politice a mediului românesc.

EUGEN CRAIOVEANU (Moldav)

Primele preparații a trofeelor de Cerb.

Numerotarea alicelor

Dela Consiliul Internațional
al Vânătoarei

Alicele sunt arătate prin numere, variând după mărimea lor; dar aceste numere variază și ele după țări și chiar după regiuni din aceeași țară, astfel că este greu unui vânător, când cumpără cartușe în alt loc de cât cel de origină, să se facă înțeles de furnisor ce fel de cartușe dorește și de a controla pe cele ce-i sunt oferite.

Lovit de acest neajuns, Consiliul internațional al vânătoarei, în ultima sa sesiune, și-a exprimat dorința ca o serie unică de numerotare să fie întrebuințată de întreaga lume și pe cât posibil să corespundă la sfertul de milimetru, sau pentru țările ce întrebuințează unități de măsură engleză să corespundă cu echivalentul 1/4 m. m. adică cu o sutime de deget.

Această teză a fost pretutindeni primită favorabil. În vederea realizării ei în Franța, o comisiune compusă din numeroase notabilități cinegetice, din reprezentanți ai Ministerului de Agricultură, ai oficiului normalizării măsurilor în Franța și ai principalelor fabrici de muniții de vânătoare, s'a întrunit de curând sub președinția d-lui Maxime Ducrocq, Președintele Consiliului Internațional al Vânătoarei (C. I. C.).

Comisiunea a constatat cu plăcere că de pe acum, toți fabricanții de alice au adoptat o serie de numerotare bazată pe diferența de sfert de milimetru; și că principalele fabrici de cartușe imprimă pe rondela de astupare a cartușului, pe lângă numărul de ordine al alicelor, și diametrul acestora în milimetri.

Comisiunea a mai decis de a recomanda tuturor fabricanților de muniție vânătoarească și armurierilor de a pune această măsură în practică, iar vânătorilor și societăților de vânătoare să pretindă dela furnisori adoptarea ei, măsura generalizată le va procura mijlocul practic și ușor de a controla ei însuși mărimea alicelor din cartușele cumpărate de ori unde s'ar găsi.

Au asistat la ședință:

M. Ducrocq, Ducele de Ratibor, Conte d'Adix Președintele, Vicepreședintele și Secretarul General al C. I. C. Dr. Zoricic (Jugoslavia) O de Sehested (Danemarca) Leschevin (Belgia) Lilette, Guerin, Baron d'Eichthal, General Girardeau, Meinard, etc. ca reprezentanți ai autorităților, asociațiilor vânătoarești și fabricilor din Franța.

Mr. Maxime Ducrocq

Bilanțul prepelițelor pe 1933

de EUGEN CRAIOVEANU (Moldav)

Din toate relatările, ce ne-au parvenit, se poate conchide că sezonul din anul acesta al prepelițelor a fost sub normal. Ținând seamă că, coeficientul de umflare a cifrelor este o caracteristică vânătoarească de pretutindeni și de totdeauna, socotim că realitatea în afară de cazuri excepționale nu depășește 10—20 bucăți de pușcă bună pe zi și în terenurile cele mai repute. Or, un astfel de tablou era pe vremuri demn doar de un brânzoi și pe orice câmp cu miriști.

Diminuarea acestui vânat atinge pe toți vânătorii din câmpie, în randamentul anual al vânătoarei, dar cu deosebire îi amenință dispariția obiectului, care le procura satisfacții vânătoarești sublimе, într'un anotimp

fermecător, când cele mai multe alte feluri de vânat sunt ocrotite.

Datele statistice dela Centrala vânătoarească internațională înfățișează o linie reprezentativă repede scăzătoare, care arată că în scurtă vreme prepelița va deveni un vânat rar. Consiliul internațional dă semnalul de alarmă, face un călduros apel către autoritățile constituite din țările basinului mediteranean, așezate pe căile de migrațiune a prepelițelor, pentru a pune capăt practicelor barbare de capturare în masă a bietelor păsări, istovite de sborul migratoriu, împlântat de natură în firea speciei. Guvernele Franței și Italiei au luat dispozițiuni, cecece a determinat iarna trecută o

diminuare simțitoare a numărului prepelițelor capturate, ajunse pe piețele mari de consumațiune. Astfel la Paris acest număr, care se ridica la câteva sute de mii pe sezon, a scăzut la un sfert. Totuși măsurile luate nu vor stârpi definitiv această practică decât cu timpul, când se vor găsi compensațiuni de acordat populațiunilor de pe unele insule și de pe unele puncte ale litoralului, a căror existență este legată de capturarea prepelițelor, aceasta constituind cea mai importantă parte a câștigului lor.

La noi, afară de cazuri foarte rare, ploaia de prepelițe nu se manifestă, deci nici chestiunea abuzului de capturare în masă nu se pune.

Poate ar fi o obiecțiune de făcut, anume că la pasaj, în unele localități, se împușcă cam fără măsură. Dar se împușcă, nu se prinde; și cum țaranul nu strică cartușe pe prepelițe, numărul acestor sportivi este foarte redus și timpul în care sportul poate fi practicat este restrâns la o zi-două.

In orice caz se poate afirma fără greș, că toamna pleacă dela noi mai multe prepelițe, decât sosesc primăvara, deci câmpiile noastre contribuie la înmulțirea și nu la diminuarea speciei.

Anul în curs probabil că a făcut excepție, datorată perturbațiilor atmosferice anormale, ce au caracterizat climatul nostru. Ploile frecvente și temperatura schimbăcioasă, adesea foarte scăzută, din primăvară și chiar din vară, nu au stingherit numai cuibărirul vânatului aripat, dar au dat o lovitură dureroasă întregii economii agricole și viticole a țării.

Iată de ce, pe lângă cauza perpetuă a diminuării prepelițelor, a contribuit și această cauză accidentală, că recolta lor vânătoarească să fie anul acesta atât de slabă. Contra fantaziilor meteorologice însă omul deocamdată nu poate reacționa.

Cauzele însă isvorâte din practicile abuzive omenești sunt remediabile. Campania propagandistă și intervenționistă, inaugurată de consiliul internațional al vânătoarei (C. I. C.), suntem siguri că va fi continuată cu tenacitate, cu atât mai mult cu cât, în comitetul activ de direcție al consiliului, este membru și Directorul nostru General al vânătoarei, d-l N. Săulescu, iar președintele consiliului este d-l Maxime Ducrocq, oaspete în repetate rânduri al munților și plaiurilor noastre, pe care le iubește.

Să sperăm că la anul va fi mai bine.

ȚEVILE „CHOKE-BORED”

Din „Le Chasseur Française”

☉ Cea ce urmează nu spune nimic nou.

De mai bine de douăzeci de ani se cunosc efectele țevilor strămtate la gură; dar dacă convingerea tehnicienilor este bazată pe experiențe făcute la câmpul de tir, cele ale vânătorilor, mai puțin precise, sunt inspirate de rezultatele obținute pe teren, așa că rămân înrădăcinate unele păreri greșite, greu de înlăturat.

Amintim, în primul rând, că snopul de alice eșit din țeava choke este mai alungit, decât acela dintr'o țeavă cilindrică de acelaș calibru. Oare cari experiențe făcute în străinătate au putut conduce la concluzie contrară, și această greșală, propagată de câțiva tehnicieni, a cucerit adesea părerile vânătorilor, determinând în multe cazuri întrebuintarea nerațională a forajului choke.

Incă din 1922 „Le Chasseur Français” publică sub semnătura distinsului meu predecesor D. Piaul-Beauvevoir, cece urmează:

„Alungirea încărcăturii la trecerea ei prin îngustimea choke-bored-ului este de altminterlea un fapt bine stabilit, care nu pare a avea nevoie de un adaos de demonstrație, cel puțin pentru practicieni. Aceștia din urmă, plecând dela date deja stabilite, pot ajunge prin raționament mai ușor la întărirea credinței lor asupra efectelor choke-ului.

De fapt nimic mai ușor de constatat, prin întrebuintarea chronographului, partea anterioară a încărcăturii provenită dintr'un choke marchează un simțitor exces de viteză față de aceeaș fracțiune a încărcăturii aruncată dintr'o țeavă cilindrică. Pe de altă parte însă, viteza mijlocie a încărcăturii dintr'o țeavă choke este ceva inferioară aceleia dintr'o țeavă cilindrică, o parte din

energia dezvoltată de explozibil fiind consumată de îngrămădirea și frecarea suplimentară în choke.

Partea posterioară a încărcăturii trecând prin choke va avea deci o viteză mai redusă, care la porteu mijlociu va fi de 3—4 metri.

Afirmăm că aceste deducțiuni teoretice au fost confirmate prin experiențe precise, făcute prin întrebuintarea de ținte cilindrice rotative, care permit înregistrația grafică a formei, ce adoptă încărcătura la o distanță dată. Acestea admise, cari vor fi concluziile ce putem trage privitor la întrebuintarea choke-ului pe teren?

În primul rând trebuie să reținem că alungirea snopului de alice diminuează instantaneitatea izbiturei asupra țintei. Dar este oare aceasta un fapt grav? Sigur că nu: S'a discutat adesea în aceste pagini efectele fiziologice ale diferitelor leziuni, cari sunt de natură a face să ajungă vânatul în geantă. Din acele discuții reiese că vânătorului îi este indiferent dacă oasele unei potârniche vor fi frânte în timp de 1/50 sau 1/70 din secundă, diferență de timp ce pun alicele din coada încărcăturii pentru a câștiga cei trei-patru metri de avans ce au alicele din cap.

De altă parte, o piesă de vânat, având o viteză de 15 metri pe secundă, va înainta în 1/50 de secundă cu 30 centimetri, deci nu va eși din zona periculoasă la porteu mijlociu, bine înțeles dacă corecțiunea transversală a fost potrivit calculată de trăgător.

Ca urmare, alungirea snopului dintr'o țeavă choke are slabă influență asupra instantaneității izbiturei, dar împărștierea sa mai redusă impune o ochire mai precisă.

O imagină mai exactă asupra unui snop de alice în

parcurs am putea-o avea, dacă ne-am închipui grupul de alice luând forma unui ovoid de 3—4 metri lungime și cu un diametru maxim, de 1,50 la 2 metri, gonind către țintă cu vârful înainte, că în acest ovoid cea mai mare parte din alice sunt în cap, iar în coadă puține din ele și împrăștiate.

La distanță mică, gruparea unei țevi choke nu va fi avantajoasă, căci fiind prea strânsă, implică o mare precizie de ochire. La foarte mare distanță, forajul choke normal dă îndeobște rezultate inferioare celui cilindric. Intrebuințarea rațională a forajului strâmtat este deci limitat la o zonă care variază cu mărimea alicelor, îndemânarea trăgătorului și modul de încărcare a cartușului.

Pentru a fi mai lămurii, afirmăm că țeava full-choke nu are întrebuințare rațională decât între 35—50 metri, cu ochire foarte precisă. Însă știut este că nu se trage numai asupra vânatului care trece doar transversal cu mișcare accelerată.

Fără a imita pe braconier, care împușcă potârnichea de pe cuib, iepurele din covru și fazanul de pe cracă, totuși vom avea ocazia de a trage câte un cartuș asupra unei ținte staționare: coțofene, ciori, etc. Vom fi în acest caz foarte fericiți de a avea o țeavă full-choke. Mai mult încă iepurele sau potârnichea nu gonește totdeauna exact deacurmezișul, recunoaștem că full-choke-ul este foarte avantajos, cu alice relativ mici, asupra unui animal depărtându-se în linie dreaptă, la distanță destul de mare, fără deplasare aparentă. O țeavă choke este de altfel singura eficace în acest caz; o asemenea lovitură de distanță nu poate fi realizată cu o țeavă cilindrică.

Putem deci să rezumăm:

Forajul full-choke este foarte util, cu condiția de a nu-l întrebuința, nici pe distanțe mici, dar nici dincolo de porteul uzual, cu credința că putem împlini imposibilul. El ajută numai la concentrarea împrăștierei, fără câștig pentru viteza medie și având efectul izbitorului mai puțin instantaneu. O corectare transversală exactă este indispensabilă, atunci când direcția de deplasare a vânatului o impune.

Adăugăm că teoretic se cere, ca pentru țevile choke, mai degrabă să exagerăm această corectare transversală, prin faptul că snopul fiind alungit vom avea câteodată șansa ca alicele din coadă să lovească, nu însă dacă am tras prea îndărăt. Dar sub nici un cuvânt să nu repetăm, că țeava choke îngăduie ochirea fără corectare transversală, fiind-că alicele merg mai repede. Această credință constituie o dublă erezie!...

Să se știe că din punct de vedere practic, variațiile de viteză a alicelor, datorite felului pulberii întrebuințate sau greutatei acestor alice, nu trebuie să influențeze corecțiunea transversală a tirului, fie pentru țevile cilindrice fie pentru acele choke; adică corecțiunea rămâne aceeași, ea nu e dependentă decât de viteza cu care se mișcă ținta, de unghiul sub care se deplasează față de poziția trăgătorului și de distanța la care se află în momentul slobozirei focului.

Să nu forțăm talentul nostru de trăgător!

Cei mai buni trăgători nu vor avea succesele dorite cu ambele țevi choke, decât în cazuri cu totul speciale.

Semi-choke convine perfect mijlociei vânătorilor pentru mai tot felul de vânat.

Dacă o serie de lovituri au dat greș, prima întrebare ce trebuie să ne punem este: Nu cumva arma mea grupează prea strâns, față de îndemânarea mea actuală? Bine înțeles că cea mai mare parte din vânători vor susține că ei trag precis și cu glonte.

Incercarea unei serii de cartușe dispersante va face proba neîndoioasă că cel în cauză ar face bine să-și modifice arma în sensul unei grupări mai puțin strânse.

Arma cu o țeavă semi-choke și alta full-choke este cea mai rațională, căci întrebuințând combinat și cartușe dispersante, vom putea beneficia de trei gradații de grupare cu aceeași armă.

Considerând această chestiune lămurită, trec la o întrebare ce ne-o pun mulți vânători și anume: grupările cari arată o densitate mai mare la centru decât la periferie prezintă vre-un avantaj pentru vânător?

Fără a intra în discuțiuni matematice întinse, putem răspunde următoarele:

Atunci când mărimea vânatului și distanța dela care tragem vor permite întrebuințarea unui tip de alice, care să asigure numărul cerut de lovituri, vom avea evident avantaj de a repartiza loviturile pe o suprafață cât mai mare, deci de a distribui densitatea de prisos a grupărei dela centru spre periferie. Dacă însă e vorba de a face o lovitură la mare distanță problema se schimbă. Să luăm două exemple.

Ne propunem să tragem asupra unui iepure la maximum 25 de metri. La această distanță tipul 6 de alice are energia distructivă necesară (0 kg., 350). Nu avem nici un interes de a avea la centrul snopului o densitate de 6 la 8 alice pe decimetrul pătrat, ceace ar provoca ciuruirea iepurelui, ci avem interesul ca cele 260 alice — în cazul când avem pușcă calibru 12 — să fie împrăștiate uniform pe o suprafață cât mai mare, până la limita de a avea cel puțin două lovituri pe decimetrul pătrat. În acest caz cartușul dispersant sau țeava ghintuită special pentru alice, vor prezenta un avantaj indiscutabil, căci în măsură diferită, un procedeu ca și cel alt realizează o împrăștiere mai omogenă.

Dacă însă din contra am voi să facem o lovitură de mare distanță, trăgând asupra unui vânat de talie mică, este evident că reușita nu va fi posibilă, decât lovind acel vânat cu centrul încărcăturii dintr'o țeavă choke, care ne va asigura nu doar o viteză mai mare a alicelor decât o țeavă cilindrică, însă perspectiva a mai multor lovituri.

Întru cât privește super-choke, despre care visează mulți vânători afirmăm că, dacă din punct de vedere balistic este posibil de a fi realizat, el nu ar convergi decât pentru tirul la țintă fixă și numai pentru trăgători excepționali.

La vânătoarea practică, o țeavă choke care grupează mai mult de 75% din alicele încărcăturii în ținta de încercare, adică un cerc de 75 centimetri diametru este în general inutilizabilă pentru marea majoritate a vânătorilor.

Fii înțelepți și pricepeți!

M. MARCHAND
Ingénieur E. C. P.

Permisele și politica

de SINEIRA

Prin definiție, Revista Vânătorilor e menită a fi oglinda gândirii și năzuințelor naționale vânătoarești.

În paginile Revistei s'au înșirat adesea vederile a diverși intelectuali ai vânătoarei, privitor la lipsurile administrative și la scăderile educative ale mediului, cari cauzează împiedecarea dezvoltării vânătorului în măsura, ce i-o îngăduie natura bogată și variată a solului, un climat prielnic și densitatea potrivită a populației.

Braconierii, câinii hoinari, pășunatul vitelor lipsa de inițiativă publică și privată în ocrotirea rațională a vânătorului, greșitul înțeles ce în deobște se dă titlaturii de vânător, etc... toate au fost pe rând ținta săgeților scrise cu mai mult sau mai puțin venin.

La un congres al vânătorilor, un cunoscut vânător intelectual, a rezumat, într'o frază impresionant de lapidară, obârșia tuturor necazurilor acestora: Câini și .. Prefecții!

Ilaritatea generală ce a cuprins întreaga adunare a fost provocată doar de nuanța paradoxală a formulei sale, fondul însă, tălmăcit în afară de apropierea peiorativă a acestor două ființe, a fost priceput, cu întreg convoiul intereselor politice ce turbură buna și legala așezare a vânătoarei naționale.

Braconajul se prezintă sub forme extrem de variate în spațiu și în timp. Unele din ele, fiind considerate ca mici acte abuzive fără importanță, mulți magistrați, chemați a judeca delictul de vânătoare, achită pe delinquent, sub scuza că nu-i permite conștiința, ca pentru un iepure, doi, să dea un verdict de condamnare.

Totuși delictul de vânătoare conține în el toate caracteristicile actelor condamnabile: Nesupunere la lege, intențiunea apropierei bunului altuia și încă cu mână armată, periclitarea perpetuării speciei, care constituie un bun național, etc ..

Formele juridice și eventuala sancționare tardivă și mai ales educativ inoperantă, nefiind de natură a pune mai curând capăt acestui flagel vânătoare, sancționat atât de drastic în țări înaintate ca Franța și Germania, firesc ar fi, *ca unella de comitere a braconajului să fie luată din mâna aceluia, ce are tendința de a face uz de ea în mod delictuos.*

Ori, ce se 'ntâmplă în fapt?

Pentru a practica vânătoarea, se cere după lege, ca fiecare ins, de orice treaptă socială ar fi el, să poseadă în proprietate sau în arendă un teren de vânătoare de cel puțin 100 de hectare; să aibă asupra-și permis de a purta armă de vânătoare și permisul propriu zis „de vânătoare“.

Evidența asupra eliberării permiselor de port-armă de vânătoare și acelor de a vâna arată o proporție de 10/1, adică sunt 90 la sută oameni, cari au armă de vânătoare, cărora însă nu le e permis de a vâna, fără a comite un delict. Este această situație compatibilă cu pretențiunea de stat organizat pe bază de legi și măsuri concordante?

Se obiectează că acordarea largă a permiselor de port armă este influențată de considerentele apărării individuale sau a pazei proprietății cultivate (lanuri, vii, livezi, grădinării).

În primul rând să facem distincția între armă de vânătoare și armă de apărare sau de pază. Tehnica armelor este astăzi atât de perfecționată, încât fabricanții oferă pe piață arme speciale pentru orice destinație, astfel că cetățeanului doritor de armă de apărare sau de pază, i se poate da satisfacție deplină, acordându-i permis de a purta o astfel de armă, fără ca ea să-i poată îngădui, decât cu mare greutate și cu multă cheltuială de muniție să vâneze în contravenție.

În majoritatea cazurilor însă mobilul apărării sau al pazei este doar un pretext, care ascunde intențiunea solicitatorului de a vâna clandestin, știind că permisul i se acordă pentru pușcă de vânat. Pentru a-și ajunge scopul, cetățeanul întrebuițează orice mijloc, în special șantajul votului, la care șeful administrației, om de partid, este excesiv de sensibil, chiar cu sacrificiul legalității și a bunci orândueli.

Se mai obiectează, că însuși educația și antrenamentul populației la mânuirea armei de foc, ca complectare extraregimentară a instrucției apărătorilor Patriei, ar fi rațiunea dărnicii în acordarea permiselor de port armă. Argumentul este în orice caz cu două tășuri; nu socot oportun a intra în disecarea lui spre al arăta ca periculos, mă voi mărgini a aminti că din seninul anului 1907 a izbucnit neașteptat o bombă gravă și că azi cerul e de sigur mai întunecat.

De altfel argumentul este făurit ad-hoc, întru susținerea unei cauze extralegale și antiraționale speculată ca nadă electorală!

Vânătorii legali, supuși tuturor îndatoririlor costisitoare ce li se impun, ridică protest împotriva acelor reprezentanți ai autorității, cari prin eludarea legilor și încălcarea echității, fac din acordarea permiselor de port-armă, monedă electorală.

Mijloacele de poliție vânătoarească sunt extrem de reduse, căci veniturile vânătoarei merg să astupe alte goluri ale vistieriei noastre secătuite. Cel puțin să se mai rețină gesturile, menite a spulbera orice speranță în conservarea prăsilei de vânat, cu emfază numit „factor economic important“ tratat însă ca compensație a devotamentului electoral.

Atâta vreme cât câinii oricui sau a nimănui vor hăitui după voie terenurile de vânătoare, atâta vreme cât se va pune arma de vânătoare în mâna omului inconștient de limita în care îi este permis să o întrebuițeze, degeaba se vor sbate vânătorii corecți să oprească distrugerea „factorului economic important“!

Lucrurile sunt cunoscute ori căruia vânător, iată dece la congres toți au înțeles tâlcul lapidării formulei a camaradului nostru:

Pacostea vânătorilor? Câinii și Prefecții!

De ce nu se înmulțesc fazanii ?

de ÖTVÖS BALASZ

De când Ministerul Domeniilor și al Agriculturii impune în mod imperativ tuturor arendașilor pădurilor statului să colonizeze fazani, interesul pentru acest nobil aripat crește din zi în zi în așa măsură încât Ungaria cea mai apropiată țară, care are mulți fazani, abia mai poate să corespundă comenzilor de fazani, de ouă sau de pui de fazani. În ultimul an, mulți doriți de a cumpăra au fost refuzați din lipsă de material.

Notez ca un lucru foarte ciudat că și la noi în țară s'ar fi putut cumpăra o oarecare cantitate de fazani adulți, însă — nu-ți vine să crezi — a rămas marfa nevândută.

Unii mai „norocoși“ au reușit să facă rost de ouă de fazani, dar prăsirea nu le-a reușit deloc, sau în cel mai bun caz au ajuns la un rezultat atât de slab, că mulți au renunțat și mai mulți încă vor să renunțe la visul de a avea „teren populat cu fazani“.

Cum să nu piardă omul curajul, când vede că, sau nu mai are pe teren nici un fazan din cei colonizați, sau are rezultatul că din 60 de făzănițe ținute în voliere recoltează 90 de ouă, din care nu crește decât 25—30%. Fazanii dispar, puii mor, iar proprietarul acuză furnisorul că livrează material prost, face răspunzător persoana că e incapabil, neglijent sau rău voitor, uitând să caute motivele principale care se pun deacurmezișul reușitei.

Încerc să lămuresc această chestiune pe baza studiilor serioase și a experienței mele de vechi vânător, care cunoscând chestiunea cinegetică din mai multe țări, socot că cunosc adevăratele cauze.

Cu rizicul de a mă abate dela temă, trebuie să fac o comparație între vânat și animale domestice: Știm de pildă de cai belgieni (percheroni) sunt cei mai buni cai de tracțiune, cei pur sânge englez sunt cei mai iuți. De ce nu înlăturăm deci toate rasele indigene de cai și să-i înlocuim cu altele străine. Țăranul în înțelepciunea lui zice „nu sunt pentru noi“. Dar vacile elvețiene și olandeze nu au renumele de a da lapte de trei patru ori mai mult ca cele indigene? De ce nu înlocuim pe ale noastre cu cele străine? Fiindcă la noi nu 'e prietena clima și pășunea. Americanii prăsesc două soiuri admirabile de găini: Leghorn și Rhode Island, ambele dând între 200 și 250 ouă anual. S'au introdus și la noi, dar care a fost rezultatul? Unde sunt acele crescătorii, instalate după toate cerințele speciale acestor păsări, care să fi căpătat rezultatul din țările de origină?

Și în afară de rezultatul slab atins, apoi procentul de mortalitate și înclinația spre boli la aceste rase este neasemuit mai mare ca la rasele indigene. De ce? Fiindcă sunt rase noi cari nu s'au adaptat încă mediului nostru.

În Ungaria, crescătorii văzând că adaptarea la mediu a acestor rase se face cu greu, că cere prea multă vreme, au renunțat la rasele pur sânge și au început să selecționeze rasele indigene și rezultatul e mult mai bun decât forțând nota cu rasele străine.

Pentru un crescător de vâna', care a pătruns în adâncul chestiunii prăsirii vânatului, comparațiile de mai sus sunt răspunsul complex la întrebare.

Fazanul încă nu s'a adaptat climei noastre, solului nostru, adică încă nu s'a adaptat mediului.

Pentru o mai bună lămurire să detaliam: să vedem ce este mediul și să căutăm cauzele care ne stânjenesc rezultatul chiar și atunci, când mediul ar fi corespunzător?

Mediul este suma acelor condițiuni de traiu, din care lipsind numai una, animalul nu mai poate dăinui. Nu doar că trebuie să piară cu desăvârșire toate ființele cărora le-am schimbat mediul, dar nu rezistă în lupta pentru viață în noul mediu decât exemplarele deosebit de înzestrare, pe când cele mai slabe sau chiar mijlocii sunt hărăzite pieirei, iar rezultatul pentru crescător este dezastruos. După o trecere mai îndelungată de generații, natura făcând ea însuși selecționarea, rasa nouă este adaptată însă nu i se poate cere să prezinte toate caracterele rasei de origină.

În jocul acesta de adaptare, natura nu admite decât calitate de rezistență în lupta pentru viață, pe când noi am dori adesea cantitate. Omul a învins natura, sau cel puțin i-a îndulcit asprimile în multe domenii, la fazani proba este definitiv făcută, natura poate fi înmădiată. Trebuie numai avut răbdare și cu deosebire a nu pretinde mersul prea brusc contra ei.

Astfel primele colonizări în vechiul regat nu pot da rezultatele fericite dacă terenul este ales în câmpia Munteniei, ci mult mai prielnic este cum preconizează d-l Director Ceaușu în numărul premergător al revistei, sudul Dobrogei Oltenia și văile Moldovei. Clima în aceste regiuni este cu mult mai prielnică, căci vorbind de climă să nu ne gândim numai la iarnă. Iarna cât de grea să fie (presupunând că ocrotim în mod cât mai rațional fazanii) nu ucide fazanii, știut fiind că fazanul suportă o climă mai aspră ca potârnichea, prin urmare unde există potârniche neocrotite, nehrănită iarna, cu atât mai vârtos rezistă fazanul ocrotit. Vara arzătoare a vechiului regat este intemperia care decimează puii de fazan.

Dacă prin urmare aducem material de colonizare din regiuni cu veri mai puțin calde decât verile noastre, să nu ne mirăm că abia vom putea crește — cu toate cheltuelile și îngrijirea specială — decât 25% din puii școși din ouă, (să fim fixați 25% din puii eșiți din ouă). Forțați fiind să aducem ouă dintr'un mediu mai prielnic de cât al nostru, să avem barem răbdare să așteptăm până trec câteva generații, până s'a făcut selecționarea naturală.

Cunosc un mare amator de fazani care a cheltuit și continuă a cheltui sume enorme pentru instalațiuni și material, ca să institue o crescătorie de fazani cât mai națională.

Rezultatul până acum e slab. Se găsesc „specialiști“ care-i spun cauzele nereușitei, dar nici unul nu-i arată

ce trebuie făcut pentru a ajunge la rezultat favorabil.

Intru cât mă privește, ași dori — pentru interes comun — ca acest Maecenate al fazanului să nu-și piardă nădejdea, ci să continue munca începută, căci a câștigat cinci ani, este deci mult mai aproape de rezultat de cât ar crede, fazanii săi fiind pe cale de aclimatizare, de adaptare la mediu.

Cum că clima și toate celelalte împrejurări, ce împreună alcătuiesc mediul are mare influență asupra reușitei, voi cita un alt exemplu, care confirmă cele arătate:

S'au înființat în Transilvania, după indicațiunile date

de mine, două fazanerii, una la Alba Iulia, alta la Mediași.

N'au trecut de atunci de cât patru ani și Alba Iulia a ajuns să vândă ouă și fazani ce prisosesc. De ce? Fiindcă mediul este barem aproximativ similar cu acel de unde s'au adus fazanii. Acest exemplu trebuie să servească ca îndrumar tuturor acelor ce vor să colonizeze fazanii:

Să caute să aducă material (fazani adulți, pui sau ouă) numai din regiuni cât mai identice ca climă cu terenul pe care vrea să colonizeze fazanii.

Nici decum nu ași sfătui pe cineva să aducă ouă — chiar nici cu avionul — din Anglia, Franța, Germania, Boemia, cari au altă climă decât cea din vechiul Regat,

Două sunt căile cari pot da cel mai favorabil rezultat:

1) Cumpărăm puici, pe care le punem în voliere de cu vreme și în primul an ne mulțumim cu „Ce o da Domnul“.

În al doilea an vom avea făzănițe mai în putere și ceva adaptate mediului. Dacă îndeplinim și condițiunile ce se impun la creșterea puilor, rezultatul va fi cu siguranță mulțumitor.

2) Cumpărăm pui; fie că sunt într'o vârstă mai înaintată, fie că sunt numai de o zi, pe care-i creștem noi.

A crește pui de fazan însă nu e tocmai ușor. Nu e vorba numai de îngrijire, de hrană. Greutatea rezidă mai mult în crearea mediului corespunzător. Cu instalațiuni costisitoare n'am făcut tot; E drept că fără în talașiunile necesare n'am făcut nimic!

Crearea mediului corespunzător nu depinde numai de noi, ci depinde în primul rând de natură. Zadarnică stăruința noastră, dacă [pe vremea cât pui sunt încă gingași, plouă încontinuu, bate mereu vânt rece, sau invers dacă căldura îi frige de vii. Deducem că rezultatul atârână și de noroc. Atârână însă în bună parte și de noi de știința, de experiența noastră.

În primul rând *alegerea terenului*. Trebuie o poiană erboasă (de preferință trifoi) ca nu cumva zăduful să decimeze puii din lipsă de adăpost umbros pentru ei. Poiana să nu fie constituită de sol numit „rece“ adică impermeabil și supus inundației; să crească pe ea iarbă sănătoasă, care produce cât mai multe insecte. O fazanerie serioasă prepară și samănă cu anume plante poiana destinată creșterii puilor.

Alegerea poienei este cu atât mai importantă cu cât în unele regiuni se găsesc multe căpușe, în altele păduchi, în altele mulți melci fără casă, pe cari puii îi mănâncă atât de lacom că mor asfixiați. În unele locuri se găsește viermele roșu (*syngamus trachealis*), care curăță toți puii dacă nu i se cunoaște leacul și tratamentul.

Pentru reușita unei fazanerii serioase se cere supravegherea unui expert inteligent și cu practică, care cunoaște bine terenul, care din pășaniile trecutului a învățat toate detaliile meseriei.

Poate că prin prezența am descurajat mulți amatori, arătându-le dificultățile creșterii fazanului, dar socot că e mai bine să știm dela început la ce ne putem aștepta, căci vorba italienească: Castel avisato, mezzo salvato!

E d u c a Ț i a v â n ă t o r e a s c ă

de S. VULCU

Mulți dintre vânători își făuresc un titlu de glorie din numărul mare a vânatului împușcat, trecând în escese păgubitoare. Am auzit vânător spunând: am împușcat anul acesta 127 iepuri și 6 vulpi, dețin în urmare recordul în societate. Am văzut vânător, care având în geantă 3 iepuri, umbla pe câmp încovoiat sub greutatea acestora, pentru a mai împușca unul, așa cum își făcuse planul înainte. Și lucru curios, acest vânător nu consuma nicidecum carne de iepure și prea rar î-i dăruia altora, ci de cele mai multe ori î-i arunca după ce atârnav de poarta șurii și se alterau. Dar, cum spunea el, î-i făcea plăcere să vadă mai mulți iepuri atârnați de poartă, aliniați simetric ca soldații. Am văzut vânător care își hrănea cei 3 câini cu carne de iepure și mistreț, de când se deschidea sezonul de vânătoare. Și am văzut vânător, unic în felul său, care împușca iepurele lăsându-l pe loc, și prea rareori îl ducea acasă. Cunosc vânător, care prinzând la strâmtoare o turmă de mistreți, ia împușcat până la unul, 18 la număr, pentru că mistreții intrați în o râpă prăpăstioasă la munte, în zăpada mare nu puteau mișca nici înainte nici înapoi. Mai cunosc dealcum încă 2 cazuri similare cu 6 și 7 mistreți uciși fără rost.

Pușini dintre vânătorii noștri știu aprecia vânatul calitativ. Cultul trofeelor este o noțiune în bună parte necunoscută, mulțumindu-se cei mulți cu recordul numeric. Câte trofee capitale nu zac date uitării, aruncate în pod, acoperite de praf și țesătura de paijen! Sunt mulți vânători cari trag în orice căprior văzut, fără a mai cerceta coarnele și cunosc prea mulți vânători, cari trag în orice exemplar de capră neagră. Un cunoscut, care la o vânătoare de goană, văzând că se apropie un vânat mare spre el și purta și coarne pe cap, a tras ridicând arma în mod automat, împușcând un cerb, a cărui coarne nu fac cinstea vânătorului, dar cu timpul deveneau un bun trofeu. Am văzut vânător radiind de mândrie, stând cu piciorul pe căpriorul cu coarne pipernicite, fiind vorba de un vâtu în al 2 an. Iar când a fost întrebat, cine l'a împușcat, răspunsul „eu“ a fost pronunțat cu un accent de orgoliu, ca și când el ar fi descoperit America.

Cei mai mulți vânători nu-și pot stăpâni pasiunea vânătoarească și arma se ridică în mod automat la umăr, încercându-se sboară indiferent dacă vânatul este sau nu la distanța la care poate fi ucis și indiferent dacă la aceea distanță poate fi doar schilodit. Aproape toți vânătorii își fac un titlu de scuză din rănirea vânatului, anunțând cu genă, că dacă nu l'a ucis, dar l'a rănit sigur. Și prea pușini dintre vânători se gândesc la ziua de mâine. Terenuri și sezonuri de ocrotire sunt noțiuni fictive, întrebuițate pentru a da convenita formă statutelor. Nu vorbesc în acest loc de cei ce caută să facă un izvor de câștig din vânătoare sau chiar profesiune, pe cari î-i socot de ultima speță.

În zadar, ne lipsește școala vânătoarească! La noi nu a pătruns în masa mare a vânătorilor idea, că a ucide fără rost este un păcat și slăbiciune, și că virtutea vânătoarească este a te ști stăpâni în fața vânatului și a nu trage. Artă vânătoarească nu este o poveste pe care o înveți, ca în urmă să o știi practica. Artă vânătoarească reclamă secole în viața unui popor și ani îndelungați în viața unui vânător. Nimenea nu s'a născut vânător cu educație, unul are mai multă inclinație spre a ucide, altul este mai milos. Școala trebuie să modeleze caracterele, școala trebuie să infiltreze în vânătorii principiul, că pentru a fi vânător trebuie să fi

nu numai ocrotitor ci chiar și crescător. „Nu este vânător cel ce nu este ocrotitor“ spune marele vânător Silva Taruka. Nu este suficient să ucizi mereu, pentru a te numi vânător, pentru că nici un sac nu este fără fund, ci ca să ai ce ucide trebuie înainte de toate să crești. Grija de căpetenie a vânătorului trebuie să fie creșterea vânatului sau dacă nu poate face o creștere sistematică, cel puțin să facă ocrotire în cadre raționale.

Repet, educația vânătoarească nu este opera unei zi. Dacă unii dintre noi, prin mediul în care am trăit, ne-am putut face un început de educație, aceasta nu va fi pentru noi un titlu de mândrie, și nici nu vom căuta să facem reproșuri altora trăiți în mediu mai mașter. Trebuie să ne recunoaștem cu toții greșala, pentru că recunoașterea greșelii este primul pas spre îndreptare. Datoria noastră este ca în regiunile unde educația lasă mai mult de dorit, să muncim cu puteri îndoite „cot la cot“, căci vânatul ce trebuie să ocrotim este al nostru al tuturor, este mândria țării noastre.

Trebuie să fixăm lozinca: să ne desăvârșim educația. Or aceasta nu se poate face hoinărind toată ziua cu arma în mână pe câmp în tovărășia camarazilor, cari se întrec în a distruge. Dupăcum educația socială se face în bună parte prin cărți, tot așa trebuie să ne facem educația vânătoarească prin revistele de specialitate și cărți vânătoarești. Avem 2 reviste în țară, redactate la nivelul revistelor din Apus. Am văzut chiar numeri cu mult superiori celor din Apus. Aceste reviste sunt amvonul principiilor de ocrotire, de creștere, de dragoste pentru vânat, cari semădate mereu, trebuie să rodească. Și pentru ce totuși se simte lipsa educației? Pentru că aceste reviste sunt citite abia de un mic număr al vânătorilor noștri. Dupăcât știu, la revista „Carpații“ sunt cam 1000 abonați, iar la „Revista Vânătorilor cu puțin mai mulți, în afară de societățile de vânătoare. Ce este acest număr de 2000 față cu numărul de zece mii a vânătorilor? Ca informație comunic, ca revista germană „Wild und Hund“ are peste 800.000 abonați.

Așa fiind, să mi se îngăduie o propunere. Fiecare vânător cu acte în regulă cheltuește anual cu vânătoarea cel puțin suma de Lei 2000. Să mai adauge fiecare vânător 10% din această sumă la cheltueli și să aboneze, după plac, una din cele 2 reviste. Acest abonament să fie obligator. Fără chitanță de abonament dela una din reviste să nu se libereze nici un permis de vânătoare, fiind prezentată această chitanță deodată cu celelalte, de plată taxelor către stat. Natural ca prețul de azi a revistelor s'ar putea reduce simțitor dacă ar fi tipărite în zeci de mii de exemplare.

Spese prea mari, se va spune. Nu! Este vorba de soarta unor ființe ale naturii. Dreptul la viață a acestora justifică orice cheltuelă în plus. Cel ce vrea să ucidă, trebuie să învețe arta de a ucide, pentru a nu ucide fără rost și fără rațiune.

Și garantez, că în 2-3 ani rezultatul se va arăta.

Sebeș 2 Octomvrie 1933.

O L Ă M U R I R E

În numărul 7 din „Revista Vânătorilor“ pe luna Iulie a. e. am publicat un articol intitulat: „O zi de vânătoare“, în care povesteam una din vânătorile ce am făcut la Mangalia, acum 5 ani de zile, când am fost în vîtat de Prim Pretorul de pe atunci.

Această vânătoare nu a avut loc anul trecut, nici anul acesta, ei prin anul 1928 sau 1929.

Cum în articolul mai sus menționat, am vorbit și de braconaj și lipsa suficientă de control, **pentru a nu se interpreta greșit**, cele spuse de mine și a nu mi se face **proces de intenții**, mă cred dator să arăt, că nu am lăsat să se subînțeleagă că cunosc anume cazuri ce ar fi fost cunoscute și de organele superioare vânătoarești, adică Inspectoratul județean și regional de vânătoare din Constanța.

Organele superioare de vânătoare **nu pot fi făcute răspunzătoare**, de lipsa de energie și dragoste în supravegherea braconajului a celor mici dela țară, a jandarmilor, a agenților de pescării, a pădurarilor, a unor paznici publici.

Asta am înțeles eu când am spus, în articolul în care descriam o vânătoare de acum câți-va ani, și câteva cuvinte referitoare la slaba apărare a vînatului împotriva braconierilor și că din aceea cauză vînatul util a scăzut enorm în ultimii ani.

Eu nu am înțeles să mă refer de loc la organele superioare de control vânătoarești dela reședința județelor.

De altmintearea, un Inspector Central de vânătoare, care e pe toată țara, un inspector regional sau județean, **nu poate fi făcut răspunzător de neglijențele paznicilor privați, publici, jandarmi, grăniceri, pădurari etc.**

După lege — și aceasta este încă o lacună a Legei Vânătoarei — nu există superiori și subalterni. Nu se

stabilește nicăeri în Lege o erarhie și nicăeri nu se spune că paznicii, de exemplu, sunt sub ordinele inspectorilor și că sunt obligați să execute ordinele ce aceștia dau, în calitate de subalterni. Legea prevede drepturi egale pentru constatarea delictelor de vânătoare și atîta tot. Inspectorii și paznicii fiind onorificii ei nu se bucură de alt avantaj de cât de un titlu mai pompos. Cum erau în Evul Mediu, baroni, vicenți, conți, marchizi, etc., însă nici unul nu era subordonat ceiluilalt.

De aceea inspectorii neavînd o autoritate hotărâtă asupra paznicilor, iar jandarmii și organele polițienești ne avînd altă obligație de cât de a da sprijin, când li se cere, în cazul de constatare a unui delict, ne fiind obligați a executa alte ordine sau a raporta cazuri, pe cari aceste organe le trimit direct judecătorilor, **nu li se poate pune în sarcina Inspectorilor centrali, regionali sau județeni, vre-o vină**, dacă celelalte organe inferioare de control sunt neglijente sau chiar complice.

În concluzie, pentru a nu prilejui neînțelegeri sau să nu mi se atribue intenții, ce nici prin gând nu mi-au trecut, și cum totdeauna am obiceiul să spun verde ceea ce am de spus, tot așa mă consider dator, pentru a nu da loc la interpretări greșite, că nu am înțeles să fac **personalități** în articolul ce am publicat, că nu mi-a trecut prin minte să transform „Revista Vânătorilor“ în revistă de polemici personale, ceea ce nu este menirea ei, și că **generalitățile referitoare la insuficiența supravegherii a braconajului, nu se referă de loc la organele superioare vânătoarești, fie centrale, fie regionale, fie județene.**

CORVIN M. PETRESCU

Inspector

E C A R I S A J

de Dr. DAN VINTILESCU

Mă îndoiesc că cele scrise în acest articol, vor avea un răsnet eficace față de o decizie comunală protejată în mod așa zis legal.

Totuși, ca membru al Unei noastre a vânătorilor fac apel și supun aprecierii chestiunea ce voi discuta Onor. U. G. V. R., precum și altor foruri competente.

Iată despre ce e vorba :

Zilele trecute, dis de dimineață, domnii hingheri au avut proasta inspirație să-mi prindă câinele de vânătoare. Sacrific dimineața și pornesc în căutarea bunului meu tovarăș. După nenumărate peripeții, căci Serv. de ecarisaj este cam la marginea orașului, reușesc să-l descoper.

Mi se spune că, „duba cu lighiaone,, se înapoiază dela vânătoare deabia la 12. Aveam mult timp de așteptat deci mă înapoiai acasă. Când să ajung, zăresc duba în apropiere. O opresc. Explicațiuni, rugăminți — amenințări — totul inutil. Echipajul alcătuit din doi indivizi și un sergent era neînduplecat. O mică consolare postumă n'a lipsit: — „De coane, dacă știam că e al Dv. nu vi-l luam — „Treceți pe la Serv. nostru

și vi-l dăm bucuroși“. Și echipajul fericit de o asemenea captură porni spre destinație.

Deabia plecară și ca prin minune, în colțul străzii își făcură apariția patru potăi din varietatea „canis javra“ ce se răsfațau fericite, concurînd la o scenă amoroasă. Ei bine revolta și indignarea n'au cunoscut nici când margini ca în clipa aceea.

— Mai departe: venit să-mi ridic tovarășul — singura captură în ziua aceea — îl găsii într'un hal de degradare nespūsă: speriat — fără sguardă — murdar, exalînd niște mirezme pestilențiale (caracteristice Serv. de ecarisaj) tremurînd pe țimentul halei și cu o tinichea cu apă (adevărată sursă microbiană).

Cu această ocazie, — mi s'a făcut onoare de către D-l intendent B., să vizitez această „civilizată“, instituție în care am văzut și aflat multe lucruri interesante — ignorate de mulți.

Intr'o științifică expunere, ilustrată cu imagini impresionante, aflai componentele în care e desfăcut un câine. Adică: piele de mînuși, etc. — săpun — și cenușe pentru găinile ouătoare (care stimulate de un asemenea

regim reușesc să ouă 240 ouă într'un an!) cenușe care se vinde cu 4 lei kgr.

Către sfârșit mi se rezerva minunea III-a: cancelaria unde trebuiau făcute „formalitățile“ de eliberare.

Pe cei 4 pereți, 4 enorme ordonanțe complectate cu decizia D-lui primar D. Dobrescu, din cari pe scurt am reținut următoarele: „Că referitor la prevenirea și combaterea turbării în țară“, au colaborat recent: legea pentru org. ad. municipiului București, legea de poliție sanitară veterinară, decizia Ministerului de Domenii dir. Zootehnică și sanitară-veterinară precum și decizia D-lui Dobrescu.

Nu găsiți nici-un menajament pentru câinii de vânătoare, cari, la un loc cu celelalte javre găsiți vagabondând, fără botniți și stăpân. — în termen de 12 ore dela prindere vor fi uciși.

Pentru eliberarea lor se va plăti o taxă de lei 230 prima zi și eventual a doua zi, drept serviciu prestat și „întreținere“ încă 400 lei.

Eiberarea este condiționată de iscălirea unei declarațiuni în dublu exemplar în care te obligi că, pătruns de utilitatea severă a acestor dispozițiuni, înțelegi să le respecti și totodată să-ți vaccinezi antirabic câinele eliberat pe speze proprii și stricta observație a institutului veterinar, timp de 12 zile (aceasta sub amenințarea unei pedepse de lei 1000). In caz de neconformare și recidivă, iarăși consimți a nu mai avea nici o pretențiune asupra câinelui prins.

Pe cât de simplu e să fabrici o lege, tot atât de simplu e să ucizi un câine.

Dar de crescut un câine de vânătoare, în așa fel încât să-l asimilezi cu cel mai bun și credincios prieten

— asta — cred că nu poate ști d-l primar, care desigur nu poate fi vânător.

Dealtfel dispozițiunea luată de d-sa, nici când nu și-a ajuns scopul.

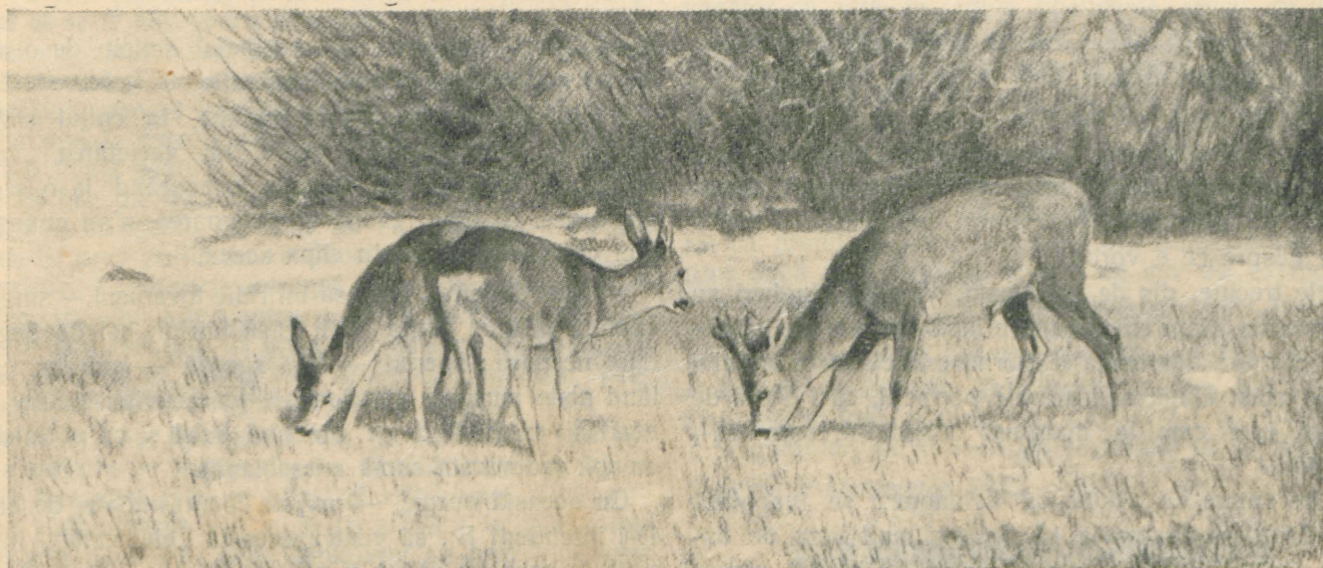
Toată lumea se revoltă la prinderea unui câine de vânătoare, și iarăși toată lumea se revoltă, împiedicându-se pe toate străzile de nenumăratele bestii fără căpătâi cari e just grație instinctu'ui de libertate extrem de dezvoltat, știu bine să se ascundă și pot ori când face turbarea.

Câini de casă, mai ales cei de vânătoare, cari sunt cei mai docili, și prietenoși, tentează mult pe domni hingheri, căci realizează beneficii, destul de frumoase, javrele nu sunt ridicate de nimeni și sunt mai eftine chiar dezagregate în cele 3 componente.

Afară de acestea, sunt f. greu de prins cumdealtfel mărturisesc chiar hingheri.

Încă ceva destul de trist:

Îți prinde câinele (care uneori te costă o avere) îngrijit cu nespuse sacrificii, și ți-l restituie inoculat fie cu o turbare fie cu o scabie demodetică sau alți paraziți: In plus necazul cu injecția antirabică coincidând tot cu o maladie luată — cum e jigodia — îți sacrifică câinele pentru totdeauna. Ce știu hingherii de toate acestea. Botnița salvatoare nu e o soluție pentru noi. Este exclus să condamnăm un câine să păstreze ani de zile botnița pe ochi. Când iese pe stradă cu stăpân se schimbă chestiunea, dar dacă din nebagare de seamă ți-a fugit de sub supraveghere jucându-se câteva minute în fața casei și e luat de hingheri poți afirma că e vagabond? Și dacă, cazi în recidivă i-ai iscălit chiar tu actul de deces în faimoasa „declarație“, aceasta-i dovadă de civilizație?

Din viața societăților afiliate

Rezultatul concursului de fir finuf în Oravița, în zilele de 10 și 11 Septembrie 1933.

Serbările concursului au fost împreunate cu sfințirea Drapelului, a Soc. de Vânătoare din Județul Caraș, serbare care s'a făcut cu un fast mare vânătorec la fața locului, unde s'a ținut concursul. Au luat parte în uniformă egală delegații Soc. de vânătoare în număr de 300. Nașa drapelului a fost d-na Maria Carp.

Am regretat mult, că Inalții Patroni d-nii Antoniu Mocsony și Nicolae Săulescu, fiind ocupați cu vânătoreea regală, nu au putut participa.

Am avut un concurs mare din partea d-lui Grigore P. Carp, membru în Consiliul Superior vânătorec, precum și din partea d-lui Dr. Radovan, Prefectul Județului, Ilie Rusmir Primarul Orașului și Directorii V. C. Mihălcescu și C. Renert dela Soc. U. D. R.

Asemenea am avut un sprijin mare din partea camarazilor vânători din Lugoj, care ne-au și decorat Drapelul cu emblema lor cusută în fir de aur.

Premii au oferit Prefectura, Primăria orașului, Soc. U. D. R. și Insp. de vânătoare al Jud. Caraș.

Succesul moral a fost reușit, despre ținuta vânătorilor Cărășeni poate da deslușiri d-l Consilier Carp, lăsând această chestiune la aprecierea d-sale.

ZIUA I-a

a) Concurs la pormbei vii.
Concurenți 30.

Premiul I. Bejan Zeno jun. Lugoj.

Premiul II. Căpitan Babeu Ioan Oravița.

Premiul III. Brânzei Gheorghe, Ciclova-Română.
S'au distribuit și 8 Diplome.

b) Concurs la bile simple.
Concurenți 25.

Premiul I. Traian Fira, Oravița.

Premiul II. Dr. Ioan Fira, Oravița.

Premiul III. Ing. Székely Ștefan, Sasca.

c) Concurs la talere de lut.

Concurenți 14.

Premiul I. Környei Adalbert, Anina.

Premiul II. Ing. Székely Ștefan, Sasca.

Premiul III. Dr. Ioan Fira, Oravița.

Diplomă: Rahner Gustav, Oravița.

d) Concurs la bile duble.

Concurenți 12.

Premiul I. Ing. Székely Ștefan, Sasca.

Premiul II. Környei Adalbert, Anina.

Premiul III. Dr. Ioan Fira, Oravița.

ZIUA II-a

Concursul pentru „Cupa Caraș“

Concurenți 7 Soc. de Vânătoare
Cupa câștigată de Soc. de Vânătoare din Nicolinți.
Diplome au dus Soc. de Vânătoare din Anina Moldova-Nouă și Maidan.

Concurs la bile rachele.

Au pușcat egal vânătorii:

Stoiacovici Geza.

Ing. Rică Corneanu.

Ing. Székely Ștefan.

Balmez Nicolae.

Dr. Ioan Bolboca.

Dela Vânătoreea Regală din Gurghiu

Publicațiuni

Primăria comunei Sânmihaiul german, județul Timiș

Se aduce la cunoștința generală, că primăria Sânmihaiul german, dă în arendă dreptul de vânătoare din hotarul comunei Sânmihaiul german, în întindere de circa 2.560 jug. cad. pe timp de 5 ani, a fecă dela 1 Noemvrie 1933 până la 1 Noemvrie 1938, prin licitație publică orală, care se va ține în ziua de 24 Octombrie 1933, ora 14, în localul primăriei comunei Sânmihaiul german.

Prețul de strigare este 2000 Lei. Garanția de 10 % se va depune în numerar de licitanți înainte de a se da oferta.

Licitația se va ține în conformitate cu dispozițiunile art. 88-110 din legea contabilității publice și art. 8-14 din legea pentru protecția vânatului.

Condițiunile de licitație pentru această arendare se pot vedea zilnic în orele oficioase la primărie.

Composesoratul de Pădure Boureni, jud. Câmpulung Bucovina

Se aduce la cunoștința publică, că în ziua de 22 Octombrie 1933, orele 3 p. m., va avea loc în localul Composesoratului de Pădure în Boureni, licitația pentru arendarea vânatului de pe teritoriul acestui Composesorat pe timp de 5 ani.

Licitația va începe dela Lei 300 și se va face prin strigări

Licitanții vor depune un vadiu de 10 % și vor îndeplini condițiunile de sub art. 13 al legii pentru protecția vânatului.

Primăria comunei Topolovățul Mare jud. Timiș

Comuna Topolovățul mare dă în arendă dreptul de vânat din hotarul comunei în întindere de 240 jugh. pe timp de 5 (cinci) ani adecă dela 1 Septembrie 1933 până la 1 Septembrie 1938 prin licitație publică orală, în ziua de 7 Noembrie 1933, orele 12 a. m., în localul primăriei.

Concurenții sunt datori a depune înainte de licitație deodată cu garanția de 10 % și autorizația Inspectoratului de vânătoare al jud. Timiș-Torontal pentru a putea lua parte la licitație.

Licitația se va ține în conformitate cu dispozițiunile art. 88-110 din L. C. P. și normele publicate în Monitorul Oficial No. 127/1933.

Celelalte condițiuni se pot vedea zilnic la primărie în orele oficioase.

În caz că licitația nu va aduce nici un rezultat, a doua licitație se va ține tot cu aceste condițiuni în ziua de 23 Noembrie 1933.

Primăria com. Pojarța, jud. Făgăraș

Se aduce la cunoștința generală, că în ziua de 5 Noembrie 1933, orele 14 din zi, se va arenda prin licitație publică, la primăria Pojarța din județul Făgăraș, terenul de vânat de circa 3733 jug.

Arendarea pe 5 ani.

Primăria comunei Caporal-Alexă

Dreptul de vânat a comunei Caporal-Alexă să va da în arendă pe termen de 3 ani prin licitație publică, ce să va ținea la 10 Noembrie 1933, orele 10 în localul primăriei, cu respectarea L. C. P. și L. pt. protecția vânatului.

Primăria comunei Ciocănești, județul Câmpulung

La 23 Octombrie 1933 ora 10 se va ține la această primărie licitație publică cu oferte închise începând dela prețul de 2.500 Lei pentru arendarea pe cinci ani începând dela 1 Ianuarie 1934 a dreptului de vânat al acestei comuni pe o suprafață de cam 4.000 Ha.

Condițiunile se pot vedea la primărie și la Prefectura Județului Câmpulung.

Primăria comunei Topolovățul Mic, județul Timiș

Comuna Topolovățul mic dă în arendă dreptul de vânat din hotar în întindere de 630 jugh. pe timp de 5 (cinci) ani adică dela 1 Septembrie 1933 până la 1 Septembrie 1938 prin licitație publică orală în ziua de 7 Noembrie 1933 orele 10 în localul prim riei.

Concurenții sunt datori a depune înainte de licitație deodată cu garanția de 10 % și autorizația Inspectorului de vânătoare al jud. Timiș-Torontal pentru a putea lua parte la licitație.

Licitația se va ține în conformitate cu dispozițiunile art. 88-110 din L. C. P. și normele publicate în Mon. Oficial Nr. 127/1933.

Celelalte condițiuni se pot vedea zilnic la primărie în orele oficioase.

În caz că licitația nu va aduce nici un rezultat, a doua licitație tot cu aceste condițiuni se ține în ziua de 23 Noembrie 1933.

Primăria comunei, Sustra Timiș

Comuna Sustra dă în arendă dreptul de vânat din hotar în întindere de 2300 jugh. pe timp de 5 (cinci) ani adică dela 1 Septembrie 1933, până la 1 Septembrie 1938 prin licitație publică orală în ziua de 7 Noembrie 1933 orele 8 în localul primăriei.

Cocurenții sunt datori a depune înainte de licitație deodată cu garanția de 10 % și autorizația Inspectorului de vânătoare al jud. Timiș-Torontal pentru a putea lua parte la licitație.

Licitația se va ține în conformitate cu dispozițiunile art. 88-110 din L. C. P. și normele publicate în Mon. Of. Nr. 127/1933.

Celelalte condițiuni se pot vedea zilnic la primărie în orele oficioase.

În caz că licitația nu va aduce nici un rezultat, a doua licitație tot cu aceste condițiuni se ține în ziua de 23 Noembrie 1933.

INTREBARE

Cu adresa No. 7 din 18 oct. Soc. de vânătoare „Jderul“ Putna a depus un porumb rasă mare-domestic, culoarea gri-alb-pătat găsit în ziua de 14 oct., pela orele 15, la periferia orașului dinspre apus, fiind extrem de obosit și flămând.

1 Acest porumb este inelat la piciorul stâng cu un inel de celuloid negru fără nici o inscripție inelul format spiral dat de 3 ori în jurul piciorului.

Rugăm a dispune publicațiunile legale pentru a se afla origina.

Inspector de vânătoare,

(ss) V. Nicolau

Mica publicitate

1. De vânzare: a) Copoi basset, de 10 luni până la 4 ani, foarte bine dresat la vulpe și epure, cu preț foarte convenabil; b) Câine pentru mistreți, special dresat numai la vânătoarea de mistreți; c) Cățeluși de basset-copoi și prepelicar de pur sânge, bu. ata 4-500 și 1000.

Adresați cu răspuns plătit 7 lei în plic. Crescătoaria și școala de dresat pentru câini de vânătoare. Homorod I, județul Târnavă-Mare.

2. Școala de dresaj cu practică de mai mult ca 10 ani, primește câini de toate rasele spre educație și dresare perfect: a) Prepelicar pentru vânat la câmp, pădure și baltă, dresajul special pentru prepelicar: să caute vânatul rănit la urma de sânge (Verlorenaport) aport pierdut; b) Basset și foxterier: la viziune, garantat; c) Primește câine de vânătoare dresat, cu defect, pentru corectat (defect: fuge după epure sau detunătură-impuscătură, strică vânatul, etc.), cu rezultat garantat.

Adresați cu răspuns plătit, 7 lei în plic. Crescătoaria și școala de dresaj pentru câini de vânătoare. Homorod I, județul Târnavă-Mare.

GRIFFONI-KORTHAIS (pui) de vânzare din: Dia Nell M. R. C. „A.“ 305 după import Greiff Oberbrechen M. R. C. „A.“ 380. Canisa „Orion“ pr. Dr. E. Schnell.

POINTER PREMIAT, disponibil la Uniunea vânătorilor pentru a monta cățea pointer cu pedigree, în vederea prăsilii de calitate superioară.

La Magazinul „MUNISPORT“

din STRADA DOAMNEI No. 8
(VIS-A-VIS DE BURSĂ)

Găsiți cu prețuri originale și de fabricațiune în totdeauna recentă renumitele cartușe;

3 STELE
(fără fum)

2 STELE
(fără fum)

1 STEA pulbere neagră **VULPE** pulbere neagră

Mai găsiți: **CARTUȘE**: Flobert, Winchester (short, long, extra-long, long-rifle) de revolver, toate calibrele, de pistol 6,35 și 7,65.

TUBURI GOALE începând dela lei 0,75 bucata,

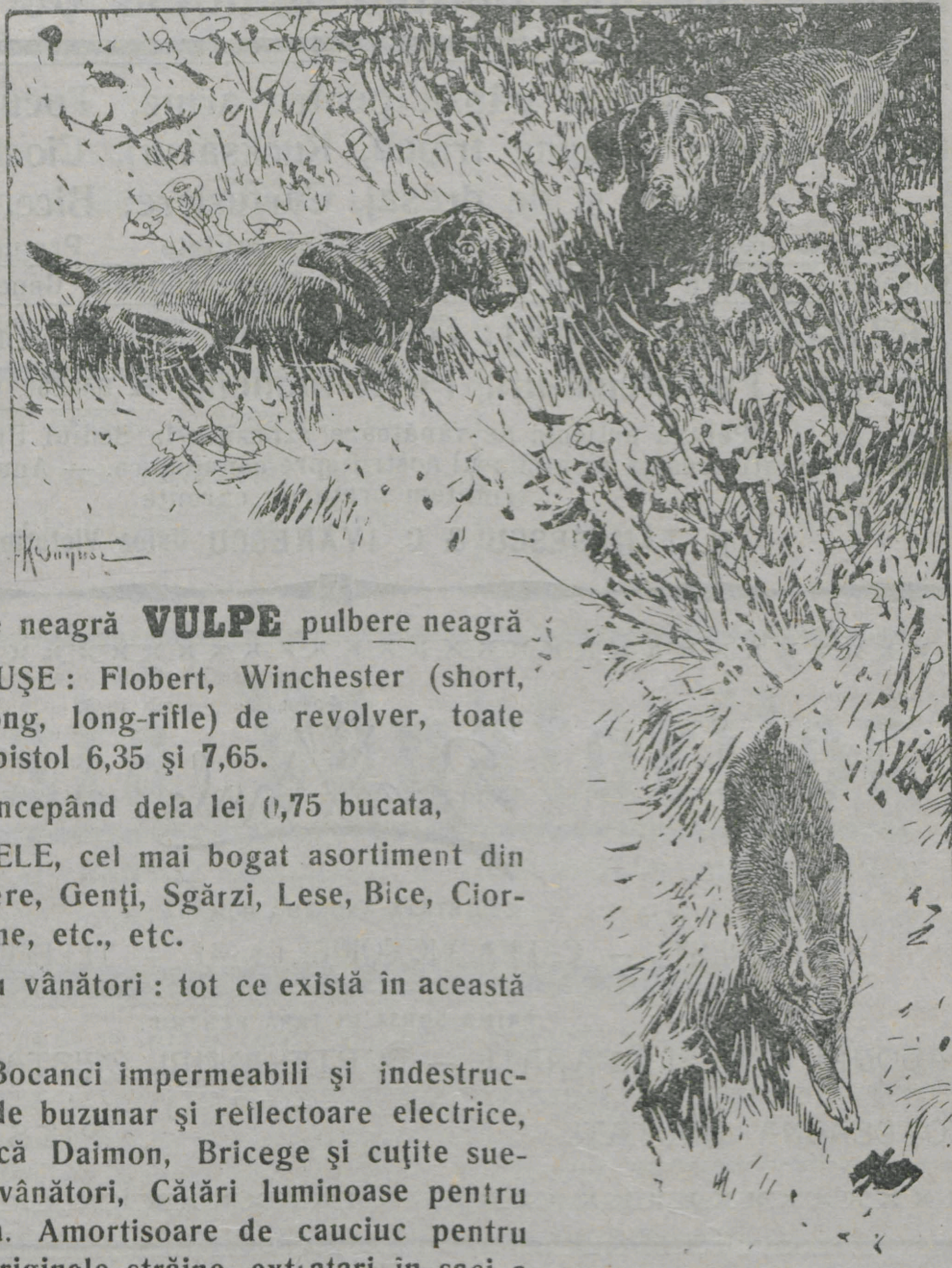
ARTICOLE DE PIELE, cel mai bogat asortiment din țară: Cartușiere, Genți, Sgărzi, Lese, Bice, Ciorchinare, Scaune, etc., etc.

ACCESORII pentru vânători: tot ce există în această branșă.

SPECIALITAȚI Bocanci impermeabili și indestructibili, Lămpi de buzunar și reflectoare electrice, renumita marcă Daimon, Bricege și cuțite suedeze pentru vânători, Cătări luminoase pentru ochit noaptea. Amortisoare de cauciuc pentru arme, Alice originale străine, extratari, în saci a 1 kg. etc., etc.

ARME EFTINE și ARME FINE

Catalog bogat ilustrat contra 20 lei în fimbre postale

„MUNISPORT“

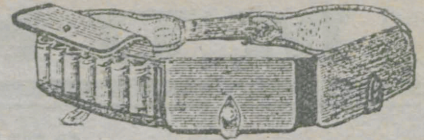
Str. Doamnei No. 8

ATENȚIUNE!

IN CALEA VICTORIEI No. 77
VIS-Ă-VIS DE BISERICA ALBA (în Curte)

S'A DESCHIS UN

Atelier special pentru articole de vânatoare

Tocuri din piele și pânză pentru arme, Tocuri din crupon,
Genți, Fileuri, Scaune tripod, Rucsacuri, Ciochinari, Sgarde
simple și de dresaj, Cartușiere, Bice, etc.

Se execută ireproșabil din material de prima calitate. — Prețurile cele mai avan-
taioase. — Pentru membrii și societățile afiliate Uniunii Generale rabat de 10%

**ARTICOLE DE VOIAJ: Geamantane, Truse, Cutii de pălării,
Serviete, Portefeuil-uri, Porte-moneuri SE GĂSESC GATA ȘI DE COMANDĂ**

Pentru articole de vânatoare expoziție la Sediul Uniunii
Rugăm vizitați aceasta și atelierul nostru spre convingere. — Anunțând printr'o c. p.
trimitem prețurile curente

N. TĂNĂSESCU & C. IVANESCU Calea Victoriei 77

FURNIZORII

CURȚEI REGALE

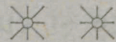
SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

BUCUREȘTI. — CALEA VICTORIEI Nr. 41. — TELEFON 320-01

PRIMA SURSĂ ÎN ȚARĂ PENTRU:

CADOURI FINE ȘI APARATE — PORȚELANURI, CRISTALURI, LAMPI, etc.

TOTDEAUNA NOUȚĂ!

PIESE ARTISTICE

REPARATIUNI

de orice fel de **ARME DE FOC** oricât de
complicate, înlocuire de piese deteriorate, etc.

Se execută prompt, competent și conștiincios
de armurier membru al Uniunii, fost șef
la Uzinele de Arme din Herstal-Belgia.

:: :: :: **A se adresa Uniunii** :: :: ::

AVIZ

SOCIETĂȚILOR DE VÂNĂTOARE

Uniunea Generală a Vânătorilor din România dispunând de un lot de circa 20.000 cartușe reduse pentru prepelițe, becasine și chiar pentru sitari, cal. 12 și circa 6.000 dto. cal. 16 le oferă societăților afiliate cu prețul redus de :

Lei 450 suta de bucăți

franco porto la sediu (cheltueli de transport în sarcina Uniunei) când se comandă cel puțin 500 bucăți

Nota de Comandă :

Soc. de vânătoare ..... din

comuna ..... jud. ....

prin of. post. .... a remis prin

mandat postal suma de Lei .....

drept contravaloare pentru ..... cartușe reduse cal .....

pe cari roagă a i le expedia.

PREȘEDINTE,

Revista Vânătorilor

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

:- :: SEDIUL „UNIUNEI“ : STRADA GENERAL CHR. TELL No. 9 Bis — TELEFON 2-51-58 :- ::

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică : articole cu subiecte pur vânătoarești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătoarească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

Abonamentul anual 300 lei. Pentru soc. afiliate 400 lei. Taxa de înscriere 200 lei

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns

Domnii colaboratori pot obține oricâte separete, doresc, din articolele domniilor lor, comandându-le direct la tipografie sau prin intermediul Uniunii, după un tarif minimal

Manuscrisele nu se înapoiază. — Domnii colaboratori sunt deci rugați să-și păstreze copie de pe articolele trimise pentru «Revista Vânătorilor»

CARTA POSTALA

Uniunii Generale
a Vânătorilor
din România

BUCUREȘTI

Str. G-1 Cîr. Tell, 9 bis

PREȚUL UNUI EXEMPLAR	25 Lei
PREȚUL UNUI NUMAR VECHI	30 Lei

270